

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ιω. Καμπούρογλους

Η εν ώρα γάμου

Ηθοποιΐα μονόπρακτος

Παρθενών, Αθήνα

1. τμ. 2, τχ. 16 (Ιούλιος 1872), σ. 889-903
2. τμ. 2, τχ. 17 (Αύγουστος 1872), σ. 937-948

1. Π ΕΝ ΩΡΑ ΓΑΜΟΥ

ΗΘΟΠΟΪΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Η υπόθεσις ἐλήφθη ἐκ γαλλικῆς παραστάσεως)

Πρόσωπα

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ	ἑτῶν	45
ΜΑΡΙΩΡΗ, σύζυγός του	"	35
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, θυγάτηρ αὐτῶν	"	16
ΚΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ, ἀνάδοχος τῆς Χαρικλείας		55
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, μνηστήρ	"	24
ΘΑΝΑΣΗΣ, ὑπηρετὴς τοῦ Χρηστούλη	"	45

[*Ἡ σκηνὴ εἰς ἐξοχὴν τινα πλησίον πολλῶν Ἀθηνῶν.*]

Αἴθουσα τοῦ οἴκου τοῦ Χρηστούλη — Θύρα πρὸς τὸ βᾶθος καὶ ἀνὰ δύο ἐκατέρωθεν. Ἀριστρεῖδης τοῦ θεατοῦ κλειδοκώμβαλον καὶ βιβλία ἐπ' αὐτοῦ· ἐπίσης τράπεζα μεθ' ὧλων τῶν πρὸς γραφὴν χρησίμων. Δεξιόθεν ἄλλη τράπεζα, ἐφ' ἧς γυναικεῖα ἐργόχειρα καὶ ἐν ψαλίδιον. Καθίσματα παρὰ τὰς τραπέζας, διάφορα ἄλλα ἅπλα ἐπιπλα. Εἰκόνες τινεὶ ἀνηρτημέναι εἰς τοὺς τοίχους κ. τ. λ.

Ἐποχὴ σύγχρονος.

Σ Κ Η Η Α'.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ καὶ ΜΑΡΙΩΡΗ.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (ῥοφῶν τζαμάκον).

Γυναῖκά μου, βαρέθηκα νὰ βλέπω ταῖς προετοιμασίαις σου. Τί βιάζεσαι;

ΜΑΡΙΩΡΗ

(Διευθετοῦσα ἀτημέλητος τὰ τῆς αἰθούσης.)

Ὅπου κι' ἂν ἦνε ἔρχεται ὁ Ἀριστείδης, ὁ γαμβρός μας.

1) Schmidt, αὐτ. σ. 220.

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Ἐχεις τρεῖς ὥραις καιρὸν ἀκόμα.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλά· μὰ πότε θὰ προφθάσω τόσα πράγματα; Δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Πρόκειται μὰ ὑποδεχθῶμεν γαμβρόν, καὶ θέλεις νᾶλθῃ νὰ μᾶς εὖρῃ ὅπως εἴμεθα κάθε ἡμέραν; τί θὰ λέγῃ ὕστερα; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔξέουρν νὰ φερθοῦν. Πότε θὰ σκουπίσωμεν, πότε θὰ προετοιμάσωμεν τὸ γεῦμα, πότε θὰ κάμωμε τόσα ἄλλα πράγματα;

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Δὲν εἶν' ἀνάγκη τίποτε νὰ κάμῃς. Ὁ Ἀριστείδης τέτοια πράγματα δὲν τ' ἀγαπᾷ. Ἐπειτα, συγύριζε μὲ τὴν ἡσυχίαν σου τοῦλάχιστον. Βιάζεσαι, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ παυδρευθῆς σύ. Ὁ Ἀριστείδης σὲ ἐπαναλέγω δὲν θέλει ἐπιδειξίς καὶ προσποιημένους εὐγενεῖς τρόπους. Ἐκατάλαβες;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἐγὼ σὲ λέγω δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου νὰ κάθουμε μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐνῶ πρόκειται νὰ δεχθῶ γαμβρόν; Τί νοικοκυρά, τί μητέρα εἶμαι τὸτ' ἐγὼ! Ἄν δὲν σ' ἀρέσῃ, πῆγαινε ἔς τὸ καφφενεῖον, ὅπως τὸ κάνεις πάντα ὅταν ἔχουμε συγυρίσματα· σὲ ἔξέρω ἐσὺ θέλεις νὰ μὴ βλέπεις νοικοκυριά.

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Αἶ! χάλασε λοιπὸν τὸν κόσμον καὶ νὰ ἰδοῦμε τότε ποῦ θὰ εὖρῃς γαμβρόν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐγὼ θυμοῦμαι τί κακὸ ποῦ ἐγίνε ἔς τὸ σπῆτι μας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἰδῆς, πρὶν δοθῇ ἀκόμη ἡ τελευταία ἀπάντησις. Μιὰ φορὰ κανεῖς, θὰ παυδρεύσῃ τὴν κόρην του· δὲν τὴν παυδρεύει καθ' ἡμέραν.

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Ἰσα, ἴσα λοιπὸν δὲν πρέπει νᾶχῃς τόσα τρεχάματα, διότι δὲν τὸν κάμαμε ἀκόμη γαμβρόν μας τὸν Ἀριστείδην.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Πῶς; δὲν μᾶς ἐμήνυσε πῶς θὰ ἔλθῃ σήμερον νὰ ἰδῇ τὴν κόρην μας Χαρίκλειαν;

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Ναὶ, Μαριωρή μου· ἀλλὰ ἴσως θὰ ἦνε ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ποῦ τὸν βλέπομεν, ἀνίσως καὶ δὲν τοῦ ἀρέσῃ ἢ δὲν τὸν ἀρέσωμεν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κρίμα θὰ ἦτον ὅμως νὰ τὸν χάναμε τέτοιον γαμβρόν, Χρηστούλη μου. Μὲ εἶπαν τόσα καλὰ δι' αὐτόν.

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Ἄμ' ἐγὼ! τέσσαραις ἡμέραις τώρα πηγαίνω ἔς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐξετάζω κ' ὄλο καλὰ μὲ λέγουν, διὰ τὸν Ἀριστείδην. Δὲν ἔχει φαίνεται συγγενεῖς αὐτὸς ὁ νέος καὶ θέλει νὰ ἐμβῇ σ' ἐ καμμιὰ καλὴ καὶ φρόνιμη οἰκογένειαν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συγγενεῖς, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναικὸς του.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Βάλε πῶς δὲν τὸν μέλει καὶ τίποτε, ἂν ἡ γυναῖκά του δὲν εἶναι ἀριστοκράτισσα!

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Ὅχι, ὄχι βέβαια· ἀλλὰ τί διάβολο! κ' ἐγὼ χαμᾶλης δὲν γεννήθηκα. Ὁ πατέρας μου ὁ μακαρίτης ὑπῆρξε καὶ ἔνορκος!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐμαθα πῶς δὲν ζητεῖ καὶ μεγάλη προῖκα!

ΧΡΗΣΤΟΥΑΗΣ

Νὰ σὲ πῶ; ἐγὼ τὴν κόρην μου θὰ τὴν προικίσω· ἄ! ἄ! δὲν δέχουμε νὰ ποῦνε πῶς ὁ Χρηστούλης θέλησε νὰ ξεφορτωθῇ τὴν κόρην του μὲ μόνην τὴν εὐμορφιά της καὶ τὴν ἀνατροφή της, ὅπως τὸ κάμνουν κάμποσες μεγαλοπιασμέναις οἰκογένειαις.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὸς, καλὸς γάμος, τί νὰ θέλεις! Πῆγαινε τώρα καὶ ἄφες με νὰ συγυ-

ρίσω ἐδῶ. (Διευθετεῖ διάφορα πράγματα πάλιν, καὶ ὁ Χρηστούλης ποιεῖ μορφασμοὺς ἀνυπομονησίας).

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἄχ! αὐταῖς ἢ γυναῖκες μὲ τὰ νοικοκυριά τους!

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (ἐξωθεν.)

Περίμεν' ἐδῶ, ἀμαξᾶ, μίαν στιγμὴν. Θὰ φύγωμεν πάλιν.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἡ φωνὴ τοῦ Καστορίδου, τοῦ κουμπάρου μας!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἶ, τώρα τὴν χαρὰν του, ἄμα μάθῃ τὰ νέα!... Ἐνα χρόνον καταγίνεται νὰ εὖρη καλὸν γαμβρὸν διὰ τὴν βαπτιστικὴν του καὶ τώρα θὰ τοῦ ποῦμε ἔλα νὰ τὴν στεφανώσῃς... τὸν ἠύραμε!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἄφησε, ἄφησε ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ πῶ. Θὰ πετάξῃ ἀπ' τὴν χαρὰν του.

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

(βιαίως εἰσερχόμενος καὶ προσκρούων κατὰ τοῦ Χρηστούλη πηγαίνοντος εἰς προουπάντησίν του.)

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Βρὲ ἀδελφὲ, μ' ἐσκότωσες· τί βία εἶν' αὐτῆ; ὅλοι ἔσ' τὰ βιαστικά σας εἰσθε σήμερα.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Βιάζομαι βέβαια, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τοὺς φίλους μου...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Νὰ τοὺς σπάσῃς τὴν μύτη δηλαδή. (ψαύει τὴν ῥίνα του.)

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Σ' ἐπόνεσε;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἄ μπά!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Χρηστούλη μου θέλεις κρύο νερό;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Καλὲ δὲν εἶνε τίποτε! Ἀκοῦστε με λοιπόν! Εἰδήσεις φέρω, φίλοι μου... Εἰδήσεις περιφήμους... περὶ γάμου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἐμεῖς εἰδήσεις εἶχαμε νὰ σὲ ποῦμε...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὴν Μαριωρὴν.)

Ἄφες με σὲ εἶπα, ἐμένα...

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὸν Καστορίδην.)

Εἶδες σύμπτωσιν...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἔσεῖς εἰσθε ὅλο λόγια, μὰ ἐγὼ εἶμαι καὶ ἔργα· δὲν εἶνε τὸ ἴδιο, βλέπετε...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὲ...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (διακόπτων αὐτὴν ἰδιαίτερος.)

Σῶπα ἐσύ· μὲ τρόπον πρέπει ν' ἄλλθῃ τὸ πρᾶγμα.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἐγὼ τὴν Χαρίκλειαν τὴν ἀγαπῶ, ὡς κόρημ μου...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Κ' ἐκείνη ἢ καυμένη, ὡς δεῦτερον πάτερα της..

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἐνα χρόνο τώρα καταγίνομαι νὰ τῆς εὖρω γαμβρὸν ὅπως τὸν θέλω· καὶ τέλος πάντων σήμερα ἔρχομαι νὰ σᾶς ὑποβάλλω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κόπων μου.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τί, τί, τί, τί λές;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Λέγω πῶς δὲν χάσατε περιμένοντας. Ἐπιτυχία πλήρης! Ἄριστος γαμβρός! ἀφοῦ ἐγὼ τὸν ἠύρα, φαντάσου! Ἄς μὴ πολυλογῶ... Τὴν κόρημ σας ζητεῖ ὁ υἱὸς τοῦ Βουλευτοῦ τῆς Βραχουήσου...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (μετ' ἐκπλήξεως.)

Ὁ Κύριος Χηρόπουλος;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ναὶ, ναὶ, ναί· ὁ κύριος Χηρόπουλος ζητεῖ εἰς γάμον τὴν Χαρίκλειαν! Οὐφ! ξέσκασα! Νὰ σᾶς φέρω καὶ ἐπιστολήμ του (ἐγχειρίζει ἐπιστολήν εἰς τὸν Χρηστούλην, ὅστις μένει κεχηγῶς, ὅπως καὶ ἡ σύζυγός του.) Ἄλλὰ τί ἔχειτ' ἐσεῖς; Ἀπορῶ πῶς δὲν χαίρεσθε! ἐγὼ φοβούμουν μὴ σᾶς φέρῃ

συγκοπήν ἢ μεγάλη χαρὰ, καὶ ἀπ' τὸν δρόμον ἀκόμη ἐσχεδίαζα προλόγους . . . τοὺς ὁποίους ἐλησμόνησα νὰ σᾶς 'πῶ . . . δὲν πειράζει ὁμως σᾶς τοὺς λέγω τώρα..

(Ἐν τούτῳ τῇ μεταξύ οἱ δύο σύζυγοι βλέπονται ἀμοιβαίως ἐκπεπληγμένοι καὶ διαφόρου ποι- οῦντες συνθηματικούς μορφασμούς.)

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Αγαπητέ μου Καστορίδη, μᾶς συνεκίνησε πολὺ αὐτὸ τὸ δείγμα τῆς φιλίας σου . . . ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπεσχέθην τὴν κόρη μου εἰς ἄλλον . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εἰς ἄλλον; καὶ ἀξίζει αὐτὸς ὅσον ἀξίζει ὁ υἱὸς ἐνὸς βουλευτοῦ; Θὰ ἔχῃς δι' αὐτοῦ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὑπουργοῦ . . . δὲν εἶνε ἴδιον πρᾶγμα.

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Εγὼ γνωρίζεις πῶς δὲν ζητῶ πολλὰ ἀρκούμαι εἰς τὰ ὀλίγα 'ποῦ ἔχω . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ναὶ δὲν θέλουμ' ἡμεῖς μεγάλα καὶ . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί λέτε τώρα; εἶνε δυνατόν νὰ μὴ θέλῃς καὶ σὺ, Χρηστούλη, κάμμιὰ θέσειν, τοῦλάχιστον διὰ κανένα συγγενῆ σου, διὰ κανένα φίλου σου, δι' ἐμὲ τέλος πάντων . . . Ἡ εὐνοία . . .

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ (διακόπτων.)

Σὲ εἶπα, Καστορίδη μου, εὐνοίαν δὲν ἐπιζητῶ. Θέλω μόνον δικαιοσύνην, καὶ αὐτὴν δόξα τῷ Θεῷ τὴν ἀπολαμβάνω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί παράδοξος ἄνθρωπος! δὲν σκέπτεσαι ὅτι δικαιοσύνη σήμερον ὡς πρὸς τὰς θέσεις εἶν' ἡ εὐνοία;

ΜΑΡΙΩΡΗ

(Ἐπεμβαίνουσα γεγωνοῦν τῇ φωνῇ.)

'Ὁ γαμβρός μας δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην κανενός· εἶνε πλούσιος, ἔχει ὡς δέκα χιλιάδας εἰσόδημα· ἀγόρασε ἐδῶ κοντὰ μας ἓνα σπίτι, ποῦ νὰ τὸ ἰδῆς! . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Αδύνατον!

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Εκείνο ποῦ σᾶς λέγω . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ποῶς 'ξεύρει πῶς τὰ 'σύναξε αὐτὰ τὰ χρήματα. Θὰ ἦνε κανένας ὀψίπλουτος! (Μετὰ πικρίας.) 'Αλλὰ τί κάθουμε τώρα καὶ συζητῶ; Μήπως δὲν εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ κάμετε ὅπως θέλετε; Εἶν' ἰδική σας κόρη ἢ Χαρίκλεια . . . (Περιπατεῖ μὲ τὰς χεῖρας ὀπίσω κινῶν τὴν κεφαλὴν.)

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Τί; πικράθηκες, Καστορίδη μου; 'Α, καυμένη, δὲν ἠλπίζα νὰ ἦσαι τόσῳ μικροφιλότημος. Καλὲ δὲν βλέπετε; 'Εθύμωσε. Δὲν τὸ ἐπίστευα! σὺ ὁ κάλλιστός μας φίλος νὰ δυσαρεστηθῆς ἐπειδὴ ἡύραμε γαμβρὸν γιὰ τὴν βαπτιστικὴν σου; Καὶ διατί; διότι δὲν τὸν ἐξέλεξες σὺ!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(προσπαθῶν νὰ φανῇ ἀπαθείς.)

'Εγὼ;

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

'Ελα, ἔλα· ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ· πᾶμε εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ τὰ 'ποῦμε, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ ἡ κόρη μου . . . Μαριωρή μου, πρόσεχε μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν Χαρίκλειαν . . . Δὲν εἶνε καλὸ νὰ τὰ 'ξεύρῃ αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί μυστικότης!

ΧΡΗΣΤΟΓΛΗΣ

Σὲ 'πέρασ' ὁ θυμός σου, Καστορίδη μου;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Εγὼ, θυμωμένος; τί λές;

ΜΑΡΙΩΡΗ

'Ελα, πηγαίνετε κ' ἔρχετ' ἡ κόρη μου. (Ὁ Καστορίδης καὶ ὁ Χρηστούλης ἐξέρχονται.)

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΜΑΡΙΩΡΗ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (εἰσέρχεται ψάλλουσα.)

Ξανθὴ κόρη δεκαέτις ῥόδου ἔχουσα τὸ χρῶμα, μέσῳ ῥόδων ἐκυνήγει ἄνθος φεγγον, χρυσαλλίδα . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ποῦ ἦσουν, κόρη μου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κάτω 'ς τὸ περιβόλι... ὠρίμασαν τόσα ὀπωρικά... ἔκοψ' αὐτὰ τὰ δύο ῥοδάκινα... (Θέτει αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ διατί τρέχεις ὄλο 'ς τὸν ἥλιο; Θὰ μαυρίσης, κόρη μου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Αἶ! καὶ τί μὲ τοῦτο; τὸ χειμῶνα πάλιν θ' ἀσπρίσω... Νὰ χάσω ἐγὼ τὸν περίπατόν μου... Τί καλὰ ποῦ ἦτον κάτω! Ἐσύναξα τόσα ἀνθη, ἀνέγνωσα κάτι ποιήσεις... Ἐπειτα ἔπια ὀλίγον γάλα μὲ ὀλίγον ψωμί...

ΜΑΡΙΩΡΗ (ἄπελπισ.)

Ἐπιες γάλα; ἔφαγες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βεβαίως, ἀφοῦ 'πεινοῦσα τόσο πολὺ!

ΜΑΡΙΩΡΗ (κατ' ἰδίαν.)

Ἦ! δυστυχία μου! καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ Ἀριστείδης πῶς θὰ καθῆσ' ἡ κόρη μου 'ς τὸ τραπέζι χωρὶς ὄρεξι; (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν) Χαρίκλειά μου, γιατί κάμνεις τέτοιαις ἀταξίαις; ἀκοῦς ἐκεῖ; νὰ φῶς πρῶτ', πρῶτ'...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Φοβεῖσαι, μητέρα μου, μήπως μὲ βλάβῃ; Τώρα θὰ κάμω πάλιν ἕναν περίπατο... καὶ χωνεύω... θὰ πάρω μαζὺ μου τὸν Θανάσην...

ΜΑΡΙΩΡΗ (κατ' ἰδίαν.)

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! νὰ φύγῃ τὴν στιγμήν ποῦ περιμένεται ὁ Ἀριστείδης! (πρὸς τὴν Χαρίκλειαν) Χαρίκλειά μου, δὲν θέλω νὰ εὕγῃς ἔξω, θὰ μ' ἀκούσης;.. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐφόρεσες σήμερον ἕνα καλλίτερον φουστάνι; εἶσαι ἐλεεινὴ σήμερα... τί 'νδύσιμον εἶν' αὐτό;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μπᾶ! κάθε 'ἡμέρα δὲν φορῶ αὐτὸ τὸ φουστάνι; Μὲ εἶπες ν' ἀποφεύγω τὰ λούσα...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ναί... ἔχεις δίκαιον... ἀλλὰ κάποτε... εἶνε κάτι περιστάσεις... Ἄκουσέ με· πήγαινε νὰ δοκιμάσης ἐκεῖνο τὸ

φουστάνι ποῦ σ' ἐτελείωσα χθὲς, νὰ ἰδοῦμε πῶς σὲ πηγαίνει... Κτενίσου καὶ ὀλίγον... φόρεσε ἐκεῖνα...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μήπως θὰ ἔλθουν ξένοι σήμερον νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν; ποῖον περιμένετε;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἦχι... κανέναν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἐννοῆς... ποῖός 'ξεύρει ἄρά γε... Εἰς τὴν ἡλικίαν σου μία νέα πρέπει πάντα νὰ περιμένῃ... ἐκεῖνα ποῦ δὲν περιμένει...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ἰδίαν.)

Δὲν ἐννοῶ τί ἔχει σήμερον ἡ μητέρα μου! τί ἄρά γε θὰ συμβῇ;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΘΑΝΑΣΗΣ καὶ οἱ ἈΝΩΤΕΡΩ

ΘΑΝΑΣΗΣ (τρέγων.)

Κυρία μου, Κυρία, Κυρία μου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Λέγε τί θέλεις, τί ζητεῖς;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ὁ ἀφέντης μου σᾶς θέλει... εὐθὺς ὄμως, λέει, ἀμέσως νὰ 'πάτε... Ἐχασε τὸ καινούργιο του τὸ πανταλόνι καὶ τὸ γυρεῦει...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἀχ! αἰωνίως αὐταῖς ἡ ἀκαταστασίαις! Τὸ ἔβαλα ἐπάνω 'ς τὸ κρεβάτι του μαζὺ μ' ἕνα κεντημένο 'πουκάμισο...

ΘΑΝΑΣΗΣ

(Κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις.)

Μαζὺ μ' ἕνα κεντημένο πουκάμισο...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἄφες ὄμως· καλλίτερα ἄς 'πάγω μόνη μου νὰ τὰ εὔρω... Θὰ τᾶκαμ' ἄνω κάτω...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ἰδίαν.)

Μὰ τί τρέχει; κεντημένο 'πουκάμισο ὁ πατέρας μου!

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κυρία, εἶνε λίτε ὦρα νὰ βάλω 'ς τὴ φωτιὰ τὰ ψάρια; Ἀλήθεια· πόσοι θὰ ἦστε 'ς τὸ τραπέζι; ῥωτῶ γιὰ νά...

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὸν Θανάστην μυστικῶς.)

Σιώπα ἀνόητε, κουτέ...

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ἰδίαν.)

Αἰ! καὶ πότε νὰ μιλήσω; ὅταν σωπαίνω;

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὴν Χαρίκλεια.)

Σὺ κόρη μου ἠσύχασε καὶ πῆγαινε νὰ κάμης ὅ,τι σ' εἶπα... Νὰ ἦσαι πάντα φρόνιμη καὶ καλή... πῆγαινε εὐθύς ν' ἀλλάξης τὸ φουστάνι σου... μ' ἐννοεῖς. Ναι, σήμερα αἰ εὐχαὶ τῶν γονέων σου... (διακόπτεται δάκρυα τὰ χεῖλη της) Ἐλα νὰ μὲ φιλήσης κόρη μου... ἔλα... καὶ πρόσεχε... νὰ ἔχης καλοὺς τρόπους, νὰ φέρεσαι εὐγενικά...

[Ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΘΑΝΑΣΗΣ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θανάση, δὲν με λές, σὲ παρακαλῶ, τί ἔχουν ὅλοι σήμερον; τί εἶν' αὐταὶ αἰ προετοιμασίαι, τὸ φαγητόν... ἢ μυστικότης... τί τρέχει; δὲν 'μιλεῖς;

ΘΑΝΑΣΗΣ

(ποιεῖ βωδὸν ἀποφατικὸν πνεύμα.)

Δὲν λέγω, δὲν μιλῶ πιά.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Λέγε λοιπόν, καῦμένε· μὴ γίνεσαι ἀνόητος.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἀνόητος θὰ γένω ἂν μιλήσω· δὲν 'μαντέψατε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἰκετευτικῶς.)

Τί; ἂν εἰξεύρης τίποτα, ἔλα, καῦμένε, 'πέμου το.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μ' εἶπαν νὰ μὴ μιλήσω... ἀλλά... ἐπειδὴ ἐσεῖς Κυρία μου, εἴσθε μπερδευ-

μένη μέσα σ' αὐτὴν τὴν δουλειά, θὰ σὰς τὸ 'πῶ, μυστικὰ ὅμως, 'ς τ' αὐτί... (συγγλῶς) 'παν-δρεύ-εστε... ε... ε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

'Εγώ; Ἐμὲ θὰ ὑπανδρεύσουν... δὲν τὸ εἶχα 'ς τὸν νοῦν μου.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Δὲν σὰς ἀρέσουν, κυρά μου, αὐτὰ τὰ χαμπέρια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καθόλου... δὲν ἔπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἶπης κἂν.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μπᾶ! Μὰ, κυρία Χαρίκλεια, ὁ γαμβρὸς ποῦ θᾶλθη εἶνε καθὼς λένε ὄμορφος, πλούσιος... καὶ τὸ λοιπὸν, σὰν πῶς κάνουν τὰ κορίτσια, κυττάξτε νὰ τοῦ ἀρέσετε, νὰ μὴ τὸν χάσουμε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τώρα ἐννόησα διατί ἡ μητέρα μου μ' ἐσύστησε νὰ καλλωπισθῶ, νὰ ἐνδυθῶ...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Βέβαια· νὰ γένετε νύφη, νὰ σὰς 'δῇ ὁ γαμβρὸς...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μὴ μ' ὀμιλῆς καὶ σύ! αἰσθάνομαι πῶς ἀπὸ τώρα τὸν μισῶ αὐτὸν τὸν νέον.

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ἰδίαν.)

Γρήγορα, πολλὸ, μικροῦλα, ἄρχισες νὰ μισῆς τὸν ἄνδρα σου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θεέ μου, θὰ ἦνε ἀνυπόφορον, ἂν μ' ἀναγκάσουν ἔξαφνα νὰ παίξω πιάνο, νὰ τραγουδήσω, κι' αὐτὸς νὰ βλέπη πόσα προτερήματα ἔχω, πόσα ἐλαττώματα... Ἔνας ἄγνωστος καὶ εἰς τοὺς γονεῖς μου καὶ εἰς ἐμέ... Ναι· τὸν μισῶ...

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ἰδίαν.)

'Εδαπᾶ ποῦ καταυτήσανε ἡ πανδρεγαῖς εἶν' ἐχθριτα μὲ συμβόλαιο... Μὰ περὶ μενε δὰ 'λιγάκι νὰ γνωρισθῆτε πρώτα... μὴ βιάζεσαι, ἔχεις καιρό...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐξαπτομένη ἐπὶ μᾶλλον.)

Εἶν' ἀδύνατον... δὲν τὸν θέλω. Δὲν 'πανδρεύομαι μὲ νέον ἄγνωστου ὅπως

διόλου, ὅπου πρώτην φοράν τὸν βλέπω.
Δὲν ἔμαθα νὰ ὑποκρίνωμαι . . . Θανά-
ση, ἄφησέ με μονάχη μου.

ΘΑΝΑΣΗΣ (αἰφνίως γονυκλιῶν πρὸ αὐτῆς.)

Κυρά μου, σὰς περικαλῶ . . μὴν ἀρ-
νηθῆτε νὰ 'πανδρευθῆτε . . Θὰ λυπήσε-
τε καὶ τοὺς γονεῖς σας καὶ ἐμὲ . . . Τό-
σα χρόνια τώρα σχεδιάζω μεγάλο με-
γάλο σχέδιο . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σήκω ἀπάνω· τί σχεδιάζεις.

ΘΑΝΑΣΗΣ (βήχων συνεσταλμένως)

Ζεύρετε . . . ποτὲ δὲν ἔβαλα τὸ πο-
δάρι μου σὲ κρασοπωλειό.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ εἶσαι ἀξιέπαινος.

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Α μπᾶ! μὲ κορροϊδεύουν οἱ φίλοι
μου . . . καὶ δι' αὐτὸ τόσον καιρὸ τώρα
σχεδιάζω καὶ μελετῶ νὰ . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βιάζομαι, λέγε λοιπὸν τί θέλεις νὰ
εἰπῆς ;

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Επήρα μὴν μεγάλη καὶ καλὴν ἀπό-
φασιν . . . πιστεύσω πῶς καὶ σεῖς δὲν
θὰ τὴν εὔρετε κακὴν . . . Δοιπὸν θὰ κά-
μω ρούσικο μεθύσι τὰπεφάσισα, θὰ τὸ
κάμω τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀποφασισθῆ ὁ
γάμος σας . . . τὴν ἡμέρα ποῦ . . .
(Κρούουσι τὴν θύραν.) 'Α! κτυποῦν τὴν πόρ-
τα . . . (βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου.) 'Ενας
νέος καβάλα ἦλθεν . . . αὐτὸς θὰ ἦνε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τετέλεσται! (ἐξέρχεται τρέχουσα. 'Ακού-
ονται φωναὶ Θανάση Θανάση! ἀπὸ τὸ δεξιὸν
μέρος τοῦ θεάτρου.)

ΘΑΝΑΣΗΣ

'Ο ἀφέντης μὲ φωνάζει! . . . (καλεῖται
ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος) Καὶ ἡ κυρά
μου! Αἱ! ποῦ νὰ πρωτοπάγω; (φωνάζει)
'Ακουσα, ἔρχομ' ἔρχομαι . . . (τρέχει πα-
ραζαλισμένος διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ συγκρούεται με-
τὰ τῆς Μαριωρῆς εἰσερχομένης ἀπὸ τῆς ἀριστε-
ρᾶς θύρας.)

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ'.

ΜΑΡΙΩΡΗ, ἡμιενδεδυμένη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύ-
ρας. ΘΑΝΑΣΗΣ, ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ, ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Θανάση, τί κάθεσαι ; τρέξε 'γρήγορ'
ἀνοιξε . . . περιμένει ὁ ἄνθρωπος τόσην
ῶραν . . . (ὁ Θανάσης ἐξέρχεται)—(τρέχουσα
ἐν βίᾳ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς σκηνῆς)—Χρη-
στούλη, ἄνδρα μου . . . Ποῦ εἶνε ; ἔπρε-
πε νὰ ἦν' ἐδῶ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ . . .

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (εἰσερχεται ἐκ τῆς δεξιᾶς θύ-
ρας, ἀνευ ἐπενδύτου.)

'Α Μαριωρῆ μου . . . εἶν' ὁ 'Αριστεί-
δης . . . αὐτὸς ὁ ἴδιος . . . Νὰ 'μπήκα μέσ'
'ς τὸ σπίτι . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἱ! καὶ τί κατάστασις εἶν' αὐτή ;
πῶς θὰ τὸν δεχθῆς τὸν ἄνθρωπον ;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου, τρέχων ἐδῶ, κ' ἐκεῖ.)

Νὰ! ἔγγραφα ἓνα γράμμα . . . ξέ-
χασα τὸ ρούχό μου . . . ποῦ εἶνε ;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἐγὼ ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ 'νδυ-
θῶ . . . 'πρόλαβε καὶ ἦλθε . . . ἤμουν 'ς
τὸ μαγειριό . . .

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

'Εν τούτοις δὲν 'μπορῶ ἔτσι νὰ δε-
χθῶ τὸν γαμβρόν . . .

ΜΑΡΙΩΡΗ

Οὔτ' ἐγὼ . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Ωραία! ἀξιόλογα! . . .

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Καστορίδη μου, βοήθεια! Σὺ εἶσαι
ἀπαθὴς καὶ εἶσαι 'νδυμένος τοῦλάχισ-
τον . . . Δέξου τον μὴν στιγμὴν . . .

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Ας ἦνε πιά! τί νὰ γένη!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Νάτος, νάτος ἀνεβαίνει . . . πᾶμε ἄν-
δρα μου.

(ἀναχωροῦσι, καθεὶς ἀπὸ ἄλλην θύραν.)

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Τὰ λογικά των ἔχασαν ὀλότελα...
Μ' ἐπεφόρτισαν νὰ τὸν δεχθῶ, καὶ νὰ
τὸν διασκεδάσω, .. ὡς νὰ ἤμουν ἐγὼ
ἡ νύμφη! (σταυροκοπιέται.)

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(εἰσερχόμενος ἀπὸ τοῦ βάλου, ἐνῶ ὁ Καστορί-
δης παρατηρεῖ εἰκόνα τινὰ περιμένον.)

Νὰ περιμένω μ' εἶπον! ὦ καλλίτερα,
Ἄνάγκη ἔγω πρᾶγματι στιγμῶν τινῶν
Ὅπως συνέλθω... Μ' ἐσυγκίνησε πολὺ
ἡ θέα τῆς οἰκίας ταύτης· Ἄρα γε
τὴν ἀφελῆ ἐκείνην κόρη, ἣν προχθὲς
μακρόθεν μόνον εἶδα, ἣν ἠγάπησα,
διότι τόσην εἶχεν ἀθωότητα,
ὅποιαν μάτην ἀνεξίτησα παντοῦ,
τὴν κόρη, ἣτις δι' ἐμέ θ' ἀποτελεῖ
τὸ πᾶν, θὰ λάβω διὰ σύντροφον πιστήν;

(στρεφόμενος καὶ παρατηρῶν τὸν Καστορίδην,
ὅστις ἀπεμακρύνθη καὶ παρατηρεῖ αὐτὸν μετὰ
περιεργίας.)

Μὲ συγχωρεῖτε δὲν σᾶς εἶδον, Κύριε·
Τὸν Κύριον Χρηστούλην ἤθελον...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Εὐθὺς,

Θὰ ἔλθῃ ἔπου εἶνε μ' ἐπεφόρτισε
νὰ σᾶς δεχθῶ, διότι...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἴθε συγγενῆς

βεβαίως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ὅχι εἴμ' ἀνώτερος πολὺ
καὶ συγγενοῦς... Ναί· εἴμαι φίλος παλαιός,
πρὸς τοῦτοις δὲ τῆς νέας ὁ ἀνάδοχος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν)

Στοιχηματίζω ὅτι ὁ ἀνάδοχος,
καθ' ὅσον συμπεραίνω ἐκ τῶν τρόπων του,
ἐν γνώσει εἶνε...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

(κατ' ἰδίαν λοῖθως βλέπων τὸν Ἀριστείδην)

Ὅτι θέλουν ἄς μὲ ποῦν,
ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτ' ἔξοχον... Γαμβρός
συνειθισμένος!.. ἀπ' τοὺς καθημερινούς...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Θὰ σᾶς ἐφάνην ἴσως ἀδιάκριτος
πρὸς τοσοῦτον παρουσιαζόμενος

νομίζω ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἔξοχὴν...
αἱ, κάπως τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπονται
καὶ δὲν προσκρούω...

(ἰδίαν)

ἀλλ' ὁ φίλος ὁ στενός
δὲν μ' ἐνθαβρύνει· φαίνεται δὲν ἔννοε
καθόλου ὅτι εἶν' ἡ θέσις μου δεινή.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ (μετὰ δύο, τρία βηξίματα)
Καὶ κατοικεῖτε βέβαια ἐδῶ σιμά;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ὀλίγον παραπάνω.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ὅμως πρὸ μικροῦ
θὰ ἤλθετε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν
ἐνταῦθα ἤλθον βαρυνθεὶς νὰ κατοικῶ
εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ἀξιόλογα! λοιπὸν
περιουσίαν πρέπει νᾶχστε πολλήν,
ἀφοῦ κ' εἰς τὰς Ἀθήνας ἄλλην ἔχετε
οἰκίαν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ (ὡς ἀνκριτῆς)

Καὶ εἶνε βέβαι' ἀσφαλῆς;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐλπίζω (κατ' ἰδίαν) ὅμως δι' αὐτὰ τὰ πράγματα
προηγουμένως ἔπρεπε, μοι φαίνεται
πληροφορίας νὰ ζητήσουν...

(πρὸς τὸν Καστορίδην)

Κύριε,

Παρακαλῶ, δὲν εἶνε ἴσως δυνατόν
νὰ ἴδω τὴν Κυρίαν;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ὅχι, Κύριε
διότι καὶ οἱ δύο τοὺς ἐνδύονται.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐνδύονται; νομίζω ὅτι δι' ἐμὲ
ἔτοιμασία πᾶσα ἦτο περιττή.
(κατ' ἰδίαν)

Καὶ ὅμως τόσοι μὲ ἐπληροφόρησαν
ὅτι θὰ εὖρω ἀφελῆς κ' εἰλικρινεῖς
ἀνθρώπους, ὅτι ὁ Χρηστούλης εἶν' ἀπλοῦς...
(πρὸς τὸν Καστορίδην)

Ἄ, Κύριε, λυποῦμαι ἴσως ἔγινε
ἐγὼ αὐτὸς αἰτία τοῦ νὰ στερηθῶ
τοιούτης εὐκαιρίας, καὶ νὰ μὴν ἴδῶ
τὸν Κύριον Χρηστούλην, οὕτινος πολὺ
ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους ἤκουσα συχνὰ
τὸν χαρακτηρῆ ἐπινοούμενου.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (ιδίᾳ)

ὦ, ὦ!

Αὐτὸς τὰ κόφτει! ἄς τὰ 'πῶ κ' ἐγὼ λοιπόν.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην μὲ ὕψος ῥήτορος)

Τὸν Κύριον Χρηστούλην ἔχουν δικαίον
νὰ ἐπαίνωσι· χρόνους τετραράκοντα
γνωρίζω τοῦτον. Εἶνε τίμιος ἀνὴρ,
εἰς τὰ καθήκοντά του ἀκριδῆς πολὺ,
δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἠθέτησε ποτὲ
ὑπόσχεσιν κἀμμίην.—Σύζυγος, καλὸς,
εἶν' ὁ Χρηστούλης καὶ ἐξαίρετος πατήρ.
Πρὸ πάντων ὅμως ἀγαπᾷ τὴν κόρην του,
εἰς ἣν ἀρίστην ἔδωκεν ἀνατροφήν.
Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

ὦ! σᾶς πιστεύω.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Μάλιστα ἐνέπνευσεν
εἰς τὴν κόρην μέγας κατὰ τοῦ συρμοῦ,
φιλάρεσκος δὲν εἶνε καὶ πολὺπειρος,
πλὴν γνώσεις ὠφελίμου· ἔλαθ' ἀρκετὰς
σπουδάζουσα κατ' οἶκον...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν)

Μὰ τὴν πίστιν μου,
Θὰ ἦτο κόρη ἐντελής, ἀν' ἑφρόντιζε
νὰ ἔχη ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ἀνάδοχον.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

ὦ! σᾶς πιστεύω.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Εὐτυχῆς ὁ σύζυγος
τοιζότην ἀποκλήσας.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν)

Τοῦτο ἔλαίπε!

Εὐχαριστῶ!

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (κατ' ἰδίαν)

Νομίζω τοὺς ἐπαίνους
ὅσον ἔμπορουσα! Διὰ βολὴν δὲν ἔπρεπε
νὰ παύσω τοὺς ἐπαίνους καὶ νὰ θυμηθῶ
πῶς εἴχαμεν ὀλίγο δυσαρεστηθῆ
μὲ τὸν Χρηστούλην! Ἡ περίστασις
δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Ναί, ναί Κύριε·

Πιστεύσατέ με· εἴμ' ἀνάδοχος αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Μὰ σᾶς πιστεύω, σᾶς πιστεύω, φίλε μου.

(κατ' ἰδίαν)

Τῆ ἀληθείᾳ! ἀφ' οὗτου ὁ ἀνάδοχος
προθύμως ἀνεδέχθη τὴν ἐξόμνησιν
τῶν φίλων του, νομίζω ὅτι ἔχασα

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΙΟΣ Β΄.]

πῶσον καλὴν ιδέαν. Μὲ ἐξάλισεν.

Ἄλλὰ ἄς κρίνω μόνος. Ἐρχονται... Ἰδοῦ...

ΣΚΗΝΗ Π΄.

(ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ μὲ τὸν πῆλον ἀνὰ χεῖρας ἐνδεδο-
μένος μαῦρα. ΜΑΡΙΩΡΗ πλουσίως ἐστολισμέ-
νη. ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ νεὰν φέρουσα ἐσθῆτα, ταινίας·
εἰς τὴν κόμην, περιδέραιον, κτλ. καὶ οἱ ἀνωτέρω.)

ΜΑΡΙΩΡΗ

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν πρὸ τῆς θύρας)

Μὴ ἔντροπεςσι δὰ τύσον, κόρη μου· ἔντροπή!
ἔλα νὰ σὲ συστήσω.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (ιδίᾳ)

Κάπως τραγικῆ

μὲ φαίνεται ἡ πρώτη μας συνέντευξις.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς)

Ἐννόησα!

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ (πρὸς τὴν σύζυγόν του)

Προχώρει...

ΜΑΡΙΩΡΗ

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν, ἣτις σύρει τὸ ἔνδυμα τῆς
μητρὸς τῆς)

Ἄφσε με λοιπόν!

Θὰ σχίσῃς τράβα—τράβα τὸ φουστάνι μου.
(προβαίνουν καὶ οἱ τρεῖς ἀλληλωθούμενοι.—Ὁ
Ἀριστείδης προχωρεῖ χαιρετῶν ὑποκλινῶς.)

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς διατάραξα...

ΜΑΡΙΩΡΗ (συστήνουσα τὴν κόρην τῆς)

Ἡ κόρη μου...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

ὦ! ἔχω εὐχαρίστησιν!

(κἀμνει ὑπόκλισιν)

ΜΑΡΙΩΡΗ (ιδίᾳ πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Μὴ σκύψῃς· κράτει τὸ κεφάλι σ' ὑψηλά.

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ

(ὠθῶν τὴν σύζυγόν του κρυφίως)

Γονατῆρά μου σιῶπα! τίποτε δὲν λές.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Ἡμεῖς συγγνώμην πρέπει νὰ ζητήσωμεν,
διότι τύστην ὦραν...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (διακόπτων εὐγενῶς αὐτόν)

Ἄ! σᾶς βεβαιῶ

τὴν ὦραν δὲν ἠσθάνθη διαβαίνουσαν.

Συνομιλίαν εἴχομεν εὐχάριστον

μὲ τὸν καλὸν σας φίλον,

(δεικνύει τὸν Καστοριάδην)

ὅστις ἔπλεκε τὸν στέφανόν σας μ' εὐγλωττίαν ἀρ-
[κετὴν]

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ (πρὸς τὸν Καστοριάδην)

Ἀλήθεια, Καστοριάδῃ μου; σ' εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

(συγχρόνως προς τὴν θυγατέρα της)
Δὲν ἔχεις καλὴν στάσιν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐπίσης)

Μὰ, μητέρα μου!

Μὲ ἐμποδίζει τὸ φουστάνι.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ θεωρῶν τὴν Χαρίκλειαν)

Ἄχ! αὐτὰ

τὰ τρισκατηραμένα λουσα τὴν χαλοῦν
τὴν βλέπτουν! κρῖμα, κρῖμα!

ΜΑΡΙΩΡΗ (πρὸς τὸν σύζυγόν της κρυφίως)

Παρατήρησε...

δὲν εἶν' ἐρωτευμένος ἀπὸ τώρα; αἶ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(ἐξακολουθῶν νὰ βλέπῃ τὴν Χαρίκλειαν ἐν ᾧ ὁ Χρηστούλης προσποιεῖται ὅτι σφραγίζει τὴν βί-
νά του, καὶ ὁ Καστορίδης τρίβει τὸν μύστακά του
ὕπομειδιῶν.)

Ἵσχυριστερὰ ἀληθῶς θὰ φαίνεται,

ἂν ἔλειπαν ἐκεῖνα τὰ στολίδια...

Γυναίκες, ἢ γυναίκες... ἂν εἰξεύρατε!...

(Οἱ ὑποκριταὶ εἶνε τοποθετημένοι ὡς ἔξῃς: πρῶ-
τος δεξιόθεν τοῦ θεατοῦ ὁ Ἀριστείδης.—Ἡ Χα-
ρίκλεια μακρὰν αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς,
μεταξὺ τοῦ Χρηστούλη καὶ τῆς μητρὸς της.—
Ὁ Καστορίδης ἔσχατος πρὸς τὰριστερά.)

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(πρὸς τὴν Μαριωρὴν κρυφίως)

Ἵλα καλὰ πηγαίνουν· μὰ προσπάθησε
νὰ δώσης ἄλγος θάρρος καὶ ἔς τὴν κόρη σου...
δὲν ἔδωκα ὅτε λέξιν ἀπ' τὸ στόμα της.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τυφόντι (πρὸς τὴν Χαρ.) Κόρη μου, προσπά-
[θησε λοιπόν
νὰ ἴπης καὶ σὺ δυὸ λέξεις· γιατί ἄντρέπεται;
Ἵσένα κάθε μέρα κόφτ' ἢ γλωσσα σου!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μὰ κάθε μέρα δὲν μὲ βλέπουν ὡς πανί
ποῦ ἀγοράζουν μέσα ἔς τὰ ἐμπορικά.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(πρὸς τὸν Καστορίδην)

Ἵμπα ἔς τὴν ὀμιλίαν, Καστορίδη μου!
Τί κάθεται; δὲν λέγεις καὶ σὺ τίποτα;
σὺ, ὡς κουμπάρος, τίποτε δὲν ἔκαμες.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Δίκαιο ἔχουν· ἂν δὲν ἀνακατωθῶ
ἐγὼ, τοῦ κάκου! τίποτε δὲν γίνεται...
Αὐτὸς δὲ ἔξεραι νὰ ἴμιλήσῃ· τί γαμβρός!
ποῦ ἴπησαν καὶ τὸν ἠῶραν!

(Διασχίζων τὴν σκηνὴν καὶ ἐρχόμενος μεταξὺ
τοῦ Ἀριστείδη καὶ τῆς Χαρίκλειας γεγωνυῖα τῆ
φωνῆς.)

Λέγε, φίλε μου.

Τὸ μέρος μας, εἰπέ μου, πῶς σοῦ φαίνεται;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Ταχέως βλέπω οἰκειότητα πολλὴν
ἀπέκτησεν ὁ φίλος...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (γεγωνυῖα τῆ φωνῆς)

Ἵρκετὰ καλὴ

τοποθεσία! αἶ; τί λέγεις; ἔπειτα...

(βλέπων τὴν Χαρίκλειαν.)

ἄξιζει δὲ τὸν κόπον... τόσον ἐκλεκτὰς...
θ' ἀπῆντησες ἀπόψεις...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶνε ἀληθές!

Πρὸ πάντων ὅμως ἴσρεσα τὰς φυσικὰς
καὶ ἀψευδοβιωτὰς καλλονὰς· οὐχὶ
ἐκείνας, ἄς ἡ τέχνη ἀπετόλμησε
νὰ τελειοποιήσῃ...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν)

Ἵ! δὲν μὲ ἔννοεῖ.

(πρὸς τὸν Χρηστούλην, ὅστις περιπατῶν ἴληθεν
ὀλίγον πλησίον του)

Τὸ ὄνομά του... πῆς μου... Ἵλα... γρήγορα...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(ἐπίσης, ἐξακολουθῶν νὰ περιπατῇ σύννοους καὶ
φυσῶν διὰ τῆς βίνος.)

Τὸ ὄνομά του; Ἀριστείδης.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἵ! καλὰ!

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Καὶ... φίλε Ἀριστείδη... ἔτσι... μόνος σου
στενοχωρεῖσαι βέβαια ἔς τὸ σπίτι σου...

(κατ' ἰδίαν)

Ἵτὴν τῶρα πιά πιστεύω μ' ἐκατάλαβε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ποτὲ δὲν πλήττω μόνος εἶν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἡ κόρη μου!

ποτὲ της δὲν στενοχωρεῖται, μ' ἔλεγε
ἐχθὲς τὸ βράδυ, ὅταν τὴν μόνη της
νὰ μείνῃ... ὅλο καταγίνεται... ἐδῶ,
ἐκεῖ ἐνασχολεῖται... Τὸ πιστεύετε;
δουλεῖ καμμιὰ δὲν εἶνε ποῦ νὰ μὴ περνᾷ
ἀπὸ τὸ χέρι της...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(σύρουσα τὴν Μαριωρὴν ἐκ τῆς ἐσθῆτος)

Ἵρκεῖ, μητέρα μου!

σιῶπα πλέον.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην, μετὰ μακρὰν σκέψιν αἶ-
φνης ἀποτεινόμενος)

Παίζεις τίποτε βιολί

κιθάρα, πιάνο, ἢ κανένα ὄργανο;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (βεδισαυμένως)

Μετρίως όμως· επειδή καλλιεργῶ
τὰς τέχνας μόνον δι' ἐμέ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κ' ἡ κόρη μου
ἐπίσης. Φαντασθῆτε, ἐξωγράφησε
προχθὲς μίαν εἰκόνα .. ἀριστούργημα!
καὶ ὅμως εἰς κανένα δὲν τὴν εἶδεις,
παρὰ εἰς τὸν Χρηστούλην, ἔπειτα 'ς ἐμέ
εἰς τὸν ἐξάδελφόν της, εἰς τὴν θείαν της
εἰς τὴν γειτονιά μας, εἰς τὸν γείτονα,
εἰς πέντε δέκα ποῦ μᾶς ἐπισκέπτονται ..
ἄλλος κανεὶς δὲν εἶδε τὴν εἰκόνην αὐτὴν,
οὐτ' ὁ ἀνάδοχός της ..

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ναί· πραγματικῶ.
Χαρίκλειά μου, ἔχω ἐναντίον σου
παράπονα ..

ΜΑΡΙΩΡΗ

πηγαίνει, κόρη μου, λοιπὸν
νὰ φέρῃς τὰς εἰκόνας σου; νὰ τὰς ἰδῇ
καὶ ὁ ἀνάδοχός σου; Ἐλα, πήγαινε ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μητέρα μου τί λέγεις; ..

ΜΑΡΙΩΡΗ (ὠθοῦσα αὐτὴν κρυφίως)

Ἐλα, πήγαινε ..
(δυνατώτερα)

Μὲ ἤκουσες; νὰ φέρῃς τὴν εἰκόνα σου
κυρία μου, τὸ θέλω.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μὰ τὸ ἔργον μου
ἐκεῖνο ἦτο ἄθλιον .. τὸ ἔσχισα!

ΜΑΡΙΩΡΗ

(κρυφίως πρὸς τὸν σύζυγόν της)

Τὸ ἔσχισε! ἀκούεις; πῶς σὲ φταίνεται!
νὰ σχίσῃ τέτοιο ἔργον!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(διασαυρῶν τοὺς βραχίονας μὲ ὕφος ἀπελπισικόν)

Τί νὰ 'πῆ κανεὶς!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Αἶ; κάθῃσαι 'ς τὸ πιάνο καὶ τραγοῦδῃς
τούλάχιστον ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι σου
ποῦ λέει: «Ρόδα .. ἀνθη .. κρίνα ..»

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

(ἐπικυρῶν καὶ κλίνων μέχρι γῆς)

Μάλιστα!

Ἐξαίρετα!

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Λυποῦμαι μόνον, καὶ πολὺ
ὅτι δὲν εἶμαι ἔτις ὁ κατάλληλος
τῆς δεσποινίδος σήμερον ἀκροατής,
ὅπως τὴν ἐκτιμῆσω ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἰδίᾳ)

Ἄ! τί χλευασμὸν
οἱ λόγοι του δεικνύουν!

(πρὸς τὴν μητέρα της)

Φθάνει, μητέρα μου·
μὴ μὲ βιάζῃς πλέον .. ἄλλως πιθανῶς
θὰ κλαύσω.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὴν σύζυγόν του)

Ἄφες, ἄφες πλέον, Μαριωρή.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἄς ἦνε! Κρῆμα! ὅλα μᾶς ἀπέτυχαν!
(βλέπουσα τὸν Θανάσην εἰσερχόμενον)
Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ γεῦμα εἶνε ἑτοιμὸν!
εἰς τὸ τραπέζι, ἔξερω, θὰ τοὺς βάλωμεν
κοντὰ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον .. Ἄ! αὐτὸ
θὰ ἐπιτύχῃ τέλος πάντων ..

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΘΑΝΑΣΗΣ (φέρων χειρόμακτρον ὑπὸ μάλην)
καὶ Οἱ Ἀνωτέρω.

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἐτοιμο

Κυρία, εἶνε τὸ τραπέζι.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Αἶ! καλὰ!

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Κύριε Ἀριστείδη, εἶμαι βέβαιος
δὲν θ' ἀρνηθῆτε, ἂν σᾶς προσκαλέσωμεν ..

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐκ τοῦ προχείρου, ὅτι εὐρεθῆ ..

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ἄλλὰ ...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἡ Μαριωρὴ νὰ 'λθῆτε μ' εἶπε γρήγορα, ..
ἢ σοῦπα θὰ κρυώσῃ ..

ΜΑΡΙΩΡΗ (κρυφίως πρὸς τὸν Θανάσην)
Σιωπῆ, κουτέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (ζητῶν νὰ ἀρνηθῆ)

Γνωρίζετε πῶς ἦλθον δι' ὑπόθεσιν ..
περὶ τοῦ κτήματος ἐκεῖνου νὰ 'μιλήσωμεν ..

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Πολὺ καλὰ· καὶ μήπως τάχα τρώγοντες
δὲν εἰμποροῦμε νὰ 'μιλοῦμ' ἂν θέλωμεν;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ναί .. ὅμως .. νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν;
Ἐπρογευμάτισα ..

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ καὶ ΜΑΡΙΩΡΗ (συγχρόνως)

Ἐπρογευμάτισε!

ΜΑΡΙΩΡΗ (κατ' ἴδιαν)

Τοῦ κάκου ἤπῃχαν ὄσα προστοίμαζα!
Τὰ λογικά μου γάνω πλέον τὰχασα,
δὲν ἔβρω τί νὰ κάμω.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Πῶς; ἐράγατε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κυρία μου, ὀλίγον γάλα ἔπιε,
πρὶν ἔλθω νὰ σὰς ἴδω...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καὶ ἡ κόρη μου

Ἐπίσης! μ' εἶπε τὸ πρῶτ' πῶς ἔφαγε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Κ' ἡ κόρη τῆς ἐπίσης! Ἀνυπόφορος
κατήντησ' ἡ τοιαύτη παρομοίωσις!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἐπεμβαίνων)

Αἴ! δὲν πειράζει...

(πρὸς τὸν Χρ. καὶ τὴν σύζυγόν του)

Μὰ δὲν παύετε ἑστέ;
ἀνοησίαις πάντα κάμνετε ἀρεαί...

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ

(ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Καστορίδην)

Ἄχ! Καστορίδη δὲν ἐσυνηθίσαμε
ἔς αὐτὰ ἀκόμη· τί νὰ γένη;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ἐπίσης)

Σιωπή·

εἰς τὸ τραπέζι γρήγορα πηγαίνετε
καὶ μὴν ἀργήτε...

ΧΡΗΣΤ. καὶ ΜΑΡ. (πενθίμως)

Ἦχασαμε τὴν ὄρεξι!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἐμπρός! δὲν βλάπτει... ἔβρω τί θὰ κάμω ἔγώ·
(πρὸς τὸν Ἀριστείδην, ἀφοῦ ὠθησε τοὺς δύο συ-
ζύγους ἀπεγνωκότας)

Μὰς συγχωρεῖτε ἂν μόνον σὲ ἀφίνωμεν...
μαζὺ σου ἐδῶ μένει κ' ἡ Χαρίκλεια
ἣ ποῦ ἔφαγεν ἐπίσης...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ἴδιαν)

Ἄχ! τί μ' ἔκαμαν!
καὶ τί θὰ κάμω τώρα;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(πρὸς τοὺς συζύγους ἐξερχόμενος μετ' αὐτῶν)

Αἴ; τὰ βλέπετε,
πῶς ἦρθαν ἔτσι; πάλ' ἐγώ, καὶ πάλ' ἐγώ!
Ἄφασε τοὺς τώρα νὰ τὰ ποῦν...

ΧΡΗΣΤΟΥΔΗΣ

Σ' εὐχαριστῶ
νὰ σὲ φιλήσω, ἀδελφεῖ μου· χάσαμε
ἐμεῖς τὸν νοῦν μας!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἔλα πᾶμε γρήγορα.

[ἐξέρχονται]

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ καὶ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Ἦρατα! φεύγουν, ἔφυγαν καὶ μόνους μὰς ἀφίνουν!
πολὺ καλὰ! περίφημα! καὶ μάλιστα ἐξ ὅσων
ὡς τώρα εἶπον κ' ἔκαμαν, αὐτὸ νομίζω εἶνε
ἀπ' ὅλα τὸ καλλίτερον... ὅθ' κρίνω πλέον μόνος...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἰδίᾳ)

Ἄ! πῶς φοβοῦμαι! ἄραγε τί θὰ μὲ λέγῃ τώρα;
Τί νὰ τοῦ ἤπῃ τώρα κἀνεῖς; πόσον θὰ μ' εὐχαρίσει
ἂν μ' ἔχαιρέτα κ' ἔφουγε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Εὐρίσκομαι εἰς ἄκραν
στενοχωρίαν ἀληθῶς. Πόθεν καὶ πῶς ν' ἀρχίσω;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ἰδίᾳ στρέφουσα τὰ νῶτα μετὰ μακρὰν σιωπὴν)

Μὲ εἶνε ἀδιάφορον! ἄς κάμῃ ὅ,τι θέλει...
Συνομιλῶν ἂν ζητῇ, ἐγὼ δὲν διδῶ νόξιν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(δειλιῶς πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Κυρία, λίαν ἐνωρίς προγεύεσθε, ὡς βλέπω...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναί, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Χαίρω πολὺ· διότι ἐξ αἰτίας
αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ ἀπολαμβάνω τώρα
τὴν κόσιν εὐχαριστήσιν...

(ἡ Χαρίκλεια ὑποκλίνεται)

... τοῦ νὰ συνομιλήσω
μὲ δεσποινίδα ἔχουσαν τοσοῦτον πνεῦμα, ὅσας
καὶ χάριτας καὶ καλλονήν...

(κατ' ἴδιαν)

Καλὰ, καλὰ πηγαίνω.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἰδίᾳ)

Νά τα! αὐτὸ μὰς ἔλειπε! ἂν ἐξακολουθήσῃ
τοιουτοτρόπως, βέβαια δὲν λέγω οὔτε λέξιν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Δὲν ἀπαντᾷ; ἐγὼ θαρρῶς τοιαύτη κολακεία
πῶς ἤξιζεν ἀπάντησιν... Ἄς δοκιμάσω ὁμῶς
ἐκ νέου...

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Τὴν ζωγραφικὴν, ὡς φαίνεται, ἀγαπᾶτε;
διότι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Όχι, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὴν μουσικὴν βεβαίως;

διότι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Όχι, Κύριε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐν ταῦτοις ὅμως λέγουν

ὅτ' εἰς τὸ κλειδοκώμβηλον εἴσθε προχωρημένην,
διότι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Όχι, Κύριε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Θὰ ψάλλετε βεβαίως.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σὰς βεβαιόνω ἀσθενῶς...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Τούλάχιστον μὲ λέγει

τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν! Δὲν μοιάζει τοὺς γονεῖς
[της.

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Καὶ σὰς ἀρέσκ' ἢ ἐξοχή;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πολύ· εὐχαριστοῦμαι

μὲ τοὺς γονεῖς μου μένουσα ἐδῶ, καὶ τίποτ' ἄλλο
δὲν θέλω, οὐτ' ἐπιθυμῶ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Καλὰ· διὰ μνηστῆρα ὅμως

πολύ κακὰ καὶ ἀθλία.

(μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἡ Χαρίκλεια ζητεῖ ν' ἀ-
πέλθῃ, ἀλλ' ὁ Ἀριστείδης λέγει αὐτῇ·)

Ἀκόμη μίαν λέξιν,

μίαν καὶ μόνην, δεσποινίς· τὸν λόγον, δι' ὃν ἤλθον
βεβαίως θὰ γνωρίζετε, ὁμολογήσατέ το.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἰδίᾳ)

Ἐφθασίεις τὸ προκείμενον! καὶ τώρα τί νὰ εἶπω;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐπάρχουν σχέδια κρυφά... καὶ ταῦτα σεῖς, Κυρία,
νὰ ἀγνοῆτε ἔπρεπε, καθὼς καὶ ἐπεθύμουν...
καὶ μὲ τὸ ὑπεσχέθησαν... ἀλλὰ ὑμεῖς ὡς βλέπω,
γνωρίζετε λεπτομερῶς τὰ πάντα, καὶ πιστεύω
πῶς δὲν συγκατατίθητε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐγὼ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"ὦ! μή μ' ἀρνήσῃ!

Ἐὰν δὲ ἄκων ἔγινε τῆς λύπης σας αἰτία,
ὡς βεβαίω μετάνοι καὶ θὰ μεταμελοῦμαι

(κρυφίως)

Εἰς τὴν δεξιὴν νεάνιδα ἀς δώσω ἄλλο θάρρος.

(πρὸς τὴν Χαρ. ζητῶν νὰ λάβῃ τὴν χειρὰ της)

Πιστεύσατε... σκοπὸς μου ἦν... ἀπλῶς... χωρὶς
[νὰ θέλω...]

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ, Κύριε, παρακαλῶ μ' αὐτὰ τί ἐννοεῖτε;
ἀφήσατε τὴν χειρὰ μου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μετ' ἐκπλήξεως.)

Τί ἐννοῶ; Κυρία...

πῶς; ὑποθέτετε λοιπόν;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δὲν ὑποθέτω, ὄχι...

Ἄλλ' ὅμως, σὰς παρακαλῶ, πιστεύσατέ με ὅτι
καθολοῦ δὲν συνείθισα εἰς τοὺς τοιοῦτους τρόπους.(κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνει
βιβλίον τι.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ.)

Εὐήθης εἶν' ἡ κόρη ἦν ἐθαύμασα!
ἀθῶα μ' εἶπον εἶνε καὶ ἐνόμισα
πῶς εὖρον τέλος πάντων... ὅμως σήμερον
ἐχάθ' ἡ ἀθωότης καὶ ἀνέζησεν
ὅπ' ἄλλο σχῆμα, ὡς ἡ κάμψη· οὕτω δὲ
ἡ ἀθωότης σήμερον κατήντησε
μικρόνοια... Ἄλλ' ὅμως ἤκουσα προχθὲς
τὴν κόρην ταύτην ἄλλως ὁμιλοῦσαν. Ναι!
Εἶχε γλυκεῖαν λαλίαν, τὸν γέλωτα
ἐπὶ τὰ χεῖλη, τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς παιδὸς
ἀθῶου ἦτο βλέμμα... καὶ τὴν ἤρεσα.
Ἄλλ' ὁμολογουμένως—ἔστω!—σήμερον
ἐκ τοῦ πλησίον εἶν' εὐήθης... Ἄδικον,
πλὴν τί νὰ γίνῃ; ἦτο πλάνη καὶ αὐτό!
Εἰς τὸν ἀνάδοχόν της; ἴσως νὰ εἶπῶ.
Ἰηρὰ, Ἰηρὰ τί, τέλος ἀπεφάσισα.

[Χαιρετᾷ τὴν Χαρίκλειαν καὶ ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΜΑΡΙΩΡΗ

ΜΑΡΙΩΡΗ

(εἰσερχομένη ἐκ τοῦ βάθους.)

Δοιπόν;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄχ! ἦλθες ἐπὶ τέλους, μητέρα μου!
Ἄργησατε πολὺ.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τί ἔγινε ὁ Κύριος Ἀριστείδης; Ἐφυγε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναι, δόξα σοι ὁ Θεός.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Ἐφυγε; καὶ μὲ τὸ λέγεις μὲ τόσην
εὐχαρίστησιν; Ἐφυγε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐτελείωσε τὸ ζήτημα ἐλύθη· οὐτ' ἐγὼ αὐτὸν ἀρέσω, οὐτ' αὐτὸς ἐμένα, καθὼς φαίνεται...

ΜΑΡΙΩΡΗ

(προσάγουσα τὴν Χαρίκλειαν εἰς ἓν παράθυρον.)

Χαρίκλειά μου ἔχεις λάθος. Ἐλα δὴ, παρατήρησε, βλέπεις, κάτω ἔς τὸ περιβόλι ὁμιλεῖ μὲ τὸν Καστορίδην καὶ μὲ τὸν πατέρα σου· βεβαίως σὲ ζητεῖ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ κακὸ εἰς βάρος του! ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω, ἅς ἦνε βέβαιος... αὐτὸς μ' ἐμπνέει φόβον...

ΜΑΡΙΩΡΗ (βεβιασμένως γελῶσα.)

Χά! χά! χά! μὴ μιλήσ' σὰν παιδί. ἐσὺ τώρα εἶσαι μεγάλη κοπέλλα... Νὰ ἔρχεται ὁ ἀνάδοχός σου... θὰ μᾶς φέρῃ εἰδήσεις.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (εἰσερχόμενος.)

Ἄπετύχαμε!

ΜΑΡΙΩΡΗ (ἀπελπισ.)

Ἦ δυστυχία!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τί καλά!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καλὴ ἀλήθεια ἀλήθεια; ἔφυγε;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ψεύματα θὰ σᾶς πῶ; Τὸ συνοικέσιον αὐτὸ δὲν τοῦ συμφέρει... Τώρα περιπατεῖ κάτω ἔς τὸ περιβόλι νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του. Σὲ κομμάτι φεύγει.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κρίμα! κρίμα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μητέρα μου, μὲ ἐπιτρέπεις τώρα νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ καινούργιο μου φουστάνι;

ΜΑΡΙΩΡΗ

Κάμε ὅ,τι θέλεις τώρα πιά.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πηδῶσα)

Ἄχ! ἐπὶ τέλους σώθηκα! Οὐφ! πῆγα νὰ σκάσω.

[ἔξέρχεται]

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ, ΜΑΡΙΩΡΗ, ΚΑΣΤΟΡΙΑ, ΘΑΝΑΣΗΣ.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(κρατῶν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Καστορίδην)

Νὰ λοιπὸν, πάρε· ἀφοῦ ἐπιμένεις.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τί εἶν' αὐτό;..

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Εἶνε γράμμα πρὸς τὸν Κύριον Χηνόπουλον.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ τ' ἀποφασίσατε καλά; δέχεσθε τὴν πρότασίν του; Ἀφήστε πρῶτα νὰ τὸ καλοσκεφθοῦμε, ἂν ταιριάζουν τὰ παιδιὰ...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἄ μπᾶ! τὸ ἐσκεφθήκαμε· εἶνε πολὺ καλὸς γαμβρὸς ὁ Χηνόπουλος... Νὰ δείξουμε ἔς τὸν Κύριον Ἀριστείδην πῶς δὲν χαθήκαμε ἀπὸ γαμβρούς!

(ἀνταγινώσκων τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς)

«... Ὄθεν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας, προθύμως δὲ ἀποδέχομαι καὶ τὴν αἰτησίαν σας...»—Πολὺ καλά—(φωνάζει) Θανάση!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Μὰ ἔτσι γρήγορα! δὲν συλλογείσθε ὅτι ἅμα στείλετε τὸ γράμμα σας αὐτὸ, τελείωσε πιά μὲ τὸν Κύριον Ἀριστείδην;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἐσὺ γυναϊκά μου δὲν ἔξερω τί ἔπαθες μὲ τὸν Ἀριστείδην! καὶ καλὰ αὐτὸν κι' ὄχι ἄλλον. Ἐπιμένεις, ὡς νὰ ἐπρόκειτο σὺ νὰ τὸν πάρῃς...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Νὰ σᾶς πῶ; ὅλα τὰ ἐσκέφθην.. ἀλλὰ ἂν δὲν κάμουμε ἔτσι, ἐσεῖς ποτὲ τί-

ποτα δὲν θ' ἀποφασίσετε. Θὰ γεράση ἡ
κόρη σας πρὶν τῆς εὔρετε ἄνδρα...

(ἔξακολουθεῖ ἀναγινώσκων)

(Πρὸς τὸν Χρηστούλην) Ἄ μπράβο! Χρη-
στούλη· τοῦ γράφεις νᾶλθη νὰ περάσου-
με καὶ τὴν βραδεὶά μαζύ. Ἔτσι πρέπει
κάνεις νὰ ἐργάζηται· τὸν ἕνα χάνουμε,
τὸν ἄλλον ἔβρισκομεν... (ἐγχειρίζει τὴν ἐ-
πιστολὴν τῷ πρὸ μικροῦ εἰσελθόντι Θανάση.)
Θανάση, πάρε· πήγαινε ὅσο ἔμπορεῖς
ταχύτερα εἰς τὰς Ἀθήνας· κάτω εἶν' ἡ
ἄμαξα ποῦ ἦλθα, πήγαινε μ' αὐτήν...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ποῦ θὰ τὸ δώκω τὸ γράμμα;..

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ἄ! καλὰ λές! γνωρίζεις τοῦ Κυρίου
Χηνοπούλου τὸ σπίτι;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τοῦ βουλευτοῦ, ποῦ τὸν ἔβριζε χθὲς
ἡ Ἀλήθεια;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ

Ναί, τοῦ βουλευτοῦ· πήγαινε λοιπὸν
τί κάθεσαι;

ΘΑΝΑΣΗΣ (δειλῶς)

Ἀφέντη, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ μ' ἔ-
λεγ' ἡ Μαριγῶ, τὸ πῶς τάχατες ἡ Κυ-
ρὰ Χαρικλίτσα δηλαδὴ, δὲν ἔπανδρεύ-
εται;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΗΣ (γελῶν)

Ἐννοια σου, Θανάση· αὐτὸ τὸ γράμ-
μα εἶνε δι' ἄλλον γαμβρὸν βεβαιότα-
τον. Θὰ γίνουν ἀμέσως κ' οἱ γάμοι...

ΘΑΝΑΣΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε δηλαδὴ... μὰ τ' ἀ-
γαπῶ τὸ σπιτικό μου...

(προχωρεῖ ὀλίγα βήματα, ἀλλ' ἐπιστρέφει.)

Καλὲ καλὲ ἔξεχασα... Ὁ ἄλλος κά-
τω ἔς τὸ περιβόλι μ' ἔλεγε πῶς θέλει,
ἀφέντη, νὰ σᾶς δῆ, πρὶν φύγη.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὁ ἄλλος; ποῖος ἄλλος;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νά! ὁ ἄλλος! ἐκεῖνος ποῦ δὲν παν-
τρέυεται πῖά.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὁ Κύριος Ἀριστείδης! πήγαινε ἔπε-
του γρήγορα νὰ ἴθῃ. Μπα! πῶς δὲν ἔ-
γινε τάχα γαμβρός μας, δὲν πρέπει νὰ
χωρισθοῦμε θυμωμένοι! (Ὁ Θανάσης ὅσ-
τις ἐξῆλθε ἐπὶ μακρὸν, ἐπιστρέφει εἰσάγων τὸν
Ἀριστείδην, μεθ' ὃ ἀναχωρεῖ.)

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΓΡΟΓΛΟΥΣ

2. Η ΕΝ ΩΡΑ ΓΑΜΟΥ

ΠΘΟΠΟΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συνεσταλμένως)

Ἦθέλησα, Κύριε, πρὶν ἀναχωρήσω, νὰ σὰς ἐκφράσω πόσον θλίβομαι, διότι...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Βρὲ ἀδελφέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἄφες τὰς δικαιολογήσεις. Ἄρκει ὅτι φανήκαμε σήμερον τόσον γελαῖοι!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄ! Κύριε.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ναὶ, ναὶ, ναὶ· μὴ μᾶς κάμης τώρα κοπλιμέντα! Ἡ ἰδέα τοῦ γάμου, φίλε μου, μᾶς παραζάλισε καὶ δὲν εἰξεύραμε τί κάμνομεν. Εὐρέθημεν ἀπροετοίμαστοι γιὰ νὰ δεχθῶμεν γαμβρὸν σχεδὸν ἄγνωστου, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἄλλὰ τῶρ' αὐτὰ τελείωσαν ὥστε θὰ σὲ φερώμεθα χωρὶς φιλοφρονήσεων, ἀφελῶς, ὅπως εἴμεθα πάντοτε. Θεώρει μας ὡς φίλους σου, ὡς καλοὺς γείτονας, ἂν μᾶς ἀρέσης ἔτσι ὅπως εἴμεθα, ἀπροσποίητοι...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐκπληκτος)

Παίγνιον τῆς φαντασίας ὑπῆρξα; ἐτυφλώθην καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἐβλεπα; Οἱ λόγοι σας αὐτοὶ οἱ ἄδολοι καὶ εἰλικρινεῖς... Σὰς βεβαιῶνω μένω...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀδιάφορον· δὲν σ' ἐρωτῶ ποῦ μένεις, ἐπειδὴ ἀπόψε θὰ σὲ κρατήσωμεν ἐδῶ νὰ φάγης μαζὺ μας.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΣΤΟΣ Β'.]

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄλλὰ παρακαλῶ...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἄ τίποτε· κανὼν γενικός: Θὰ φάγομεν μαζὺ, θὰ πιοῦμε, καὶ ἔπειτα, ἂν θέλης μένεις ἄγαμος...

ΚΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἄν δὲν δεχθῆς, θὰ ἀποδείξης πῶς μνησικακεῖς, τοῦλάχιστον ἡμεῖς αὐτὸ θὰ ὑποθέσωμεν.

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τοῦ κάκου χάνετε τὰ λόγια σας. Ὁ Κύριος Ἀριστείδης, ἅμα τὸν παρακαλέσω ἐγὼ, θὰ δεχθῆ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄν οὕτως ἔχη, δέχομαι.

ΚΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἄ! εὐγέ σου! (θλίβων τὴν χεῖρά του) Δός με τὸ χέρι σου· ἂν δὲν ἦνε γαμβροῦ χέρι, εἶνε ὁμως φίλου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δέχομαι, δέχομαι... εὐχαριστῶ. (κατ' ἰδίαν) Τῇ ἀληθείᾳ εἶνε ἀγαθότατοι ἄνθρωποι!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, διότι ἂν μείνης θὰ μᾶς βοηθήσης καὶ σὲ κάτι τι ἀπόψε δεχόμεθα ἄλλον γαμβρὸν...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μεῖδιων)

Ἄ! δεύτερον γαμβρὸν!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (γελῶν)

Τὸν Κύριον Κωστήν Χηνούπουλον! τὸν υἱὸν τοῦ Βουλευτοῦ Χηνοπούλου... ἦτο μαζὺ σου ὑποψήφιος...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ὡς βουλευτής;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ὅχι, ἀδελφέ· ὡς γαμβρὸς διὰ τὴν Χαρίκλειαν...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Βιαζώμεθα, αἱ; τί λέτε; ἀλλὰ τί νὰ κάμουμεν; ἡ Χαρίκλεια εἶνε τῆς 'πανδρείας... Σὰ γένετε καὶ σεῖς πατέραις, θὰ ἰδῆτε τί θὰ πῆ νᾶχη κανεῖς μὲ τὴν κόρη ἴσια μὲ τὴν μητέρα της...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

'Εμεῖς, φίλε μου 'Αριστείδη, βλέπεις παραζαλιζόμεθα, τὰ χάνουμε, δὲν συνειθίσαμε σὲ τέτοια πράγματα 'ξέρω 'γώ... Ὡστε ἀπόψε βέβαια μὲ τὴν ἀταραξίαν σου θὰ μᾶς βοηθήσης, νὰ μὴ γίνωμε κάλιον γελοῖοι!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εὐχαρίστως, ὅ,τι θέλετε.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

'Εκεῖνο δὲ τὸ κτήμα, ποῦ θέλεις ν' ἀγοράσης ἐδῶ κοντὰ σὲ τὸ παραχωρῶ 'ς ὅ,τι τιμὴ θέλεις...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Αν θέλετε νὰ τὸ πωλήσετε.. ἐγὼ δὲν ἐπιμένω πολὺ... Ὁ μόνος λόγος ποῦ τὸ ἤθελα, εἶνε διότι ἀπετέλει ἄλλοτε μέρος τοῦ κτήματος τοῦ θεῖου μου Σφυρῆ..

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Σφυρῆ; τοῦ ἐμπόρου τοῦ Σφυρῆ, ὅστις 'πλούτισε 'ς τὴν 'Αλεξάνδρειαν, καὶ ἦλθε κι' ἀπεκατεστάθη εἰς 'Αθήνας;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Αὐτοῦ. Μάλιστα.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καὶ ἦτο θεῖός σου ὁ μακαρίτης;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μὰ αὐτὸς ἦτο φίλος μου, παλαιὸς φίλος· δὲν σᾶς 'μιλοῦσε ποτὲ περὶ ἐμοῦ· δὲν ἀνέφερε τ' ὄνομά μου; Νικήτας Καστορίδης...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμοῦμαι! ἂ συχνὰ, συχνότατα καὶ φαίνεται πῶς σᾶς ἠγάπα ἀρκετά!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμοῦμαι! 'Εγὼ σὲ 'θυμοῦμ' ἐσένα, φίλε μου, μικρὸ παιδάκι, τόσο! ὅταν ἦλθε ἀπ' τὴν 'Αλεξάνδρειαν ὁ θεῖός σου καὶ ἡ μητέρα σου... 'Επειτα ἔφυγες, 'πήγες 'ς τὴν Εὐρώπην.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δέκα χρόνια ἔλειψα, ἀπὸ τὰς 'Αθήνας!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τώρα ἐνθυμοῦμαι· ναί, ἀδελφέ μου, ναί.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Δογίζομ' εὐτυχῆς πολὺ, Κύριε, διότι ἀπήντησα φίλον παλαιὸν τοῦ θεοῦ μου...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Τρόντι, νόστιμη συνάντησις!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Βλέπετ' ἐκεῖ; 'Εκ πρώτης ὄψεως, φίλε μου, νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, καθόλου δὲν μ' ἄρεσες.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μειδιῶν.)

'Αλλ' οὔτε σεῖς ἀρέσατ' εἰς ἐμέ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (γελῶν.)

Παλῆοι φίλοι, σὰν ἐμᾶς!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

'Ελπίζω ὅμως εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀναφανῆ στενοτέρα ἢ οἰκογενειακὴ μας παλαιὰ φιλία... θὰ συναντώμεθα συχνὰ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ σπίτι μου... Κάμνετε κυνήγι;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

'Εννοεῖται!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Αἱ λοιπὸν κ' ἐγὼ ὅλα τὰ ἔχω ἔτοιμα

δι' ἐκδρομάς. Σᾶς προσκαλῶ εἰς τὸ ἐξῆς κ' οἱ τρεῖς μας νὰ μεταβαίνωμεν εἰς τὰ περίχωρα — ἔξω ἀπὸ ληστὰς ὄμως... —

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Τώρα ἔχουμε καλὴ Κυβέρνησι, τὴν ἀφάνισε, τὴν ἐθρυμάτισε ὡς κουκουβάρα τὴν ληστεία!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κατόπι πάλιν βλέπομε· τὸ χειμῶνα ἔς τὰς Ἀθήνας.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἀξιόλογα! Αἱ τὴν ὄμως ἔς τὴν δουλειά του ὁ καθείς· Καστορίδη, ἐσὺ ἔλα πᾶμε νὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ 'κείνο ποῦ ξέρεις· ἡ γυναῖκά μου ἔχει τῆς δουλειαῖς τοῦ σπιτιοῦ, (πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Βλέπεις, φίλε μου, σὲ θεωρῶ ὄχι σὰν ξένον ἀλλὰ ὡς παλαιὸν φίλον... Ἐδῶ ἔχεις βιβλία, μουσικὴν, εἰς' ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις. Κατέβα ἔπειτα ἔς τὸ περιβόλι... μὴ φύγῃς ὄμως... θὰ φᾶμε μαζύ...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἐς τὸ δεύτερο γαμβρὸ, δὲν θὰ τὴν πάθουμε... Χαῖρε, Ἀριστείδη μου.

(ἀναχωροῦσιν ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Ἀριστείδη.)

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μόνος)

Μὴν ἀποφαίνεται ποτὲ περὶ τοῦ χαρακτήρος ἀνθρώπων, ποῦ καλὰ καλὰ δὲν γινώρισες ἀκόμη. Αὐταὶ τῆς κοινωνίας μας αἱ κοῦφαι ἀπαιτήσεις, εἰς ἀναγκάζουν νὰ φανῆς ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶσαι. Ἄν κατὰ γράμμα τὰς τηρήσῃς, μεγάλα δὲν κερδίξῃς, γίνεσαι ἄνθρωπος κοινός, οὐδὲν ἐπιδεικνύων ἢ προσωπεῖον εὐτελές, πιθήκων παρωδίας. Ἄν πάλιν δὲν ἀκολουθῆς αὐτάς τὰς ἀπαιτήσεις γελοῖος ἴσως θὰ φανῆς, καὶ ἡ ἀφέλειά σου, ἀνοησία θὰ κληθῇ. Ὅ,τι λοιπὸν τῶν δύο ἐκλέξῃς, καὶ τὰ δύο κακὰ! Καλλίτερα νὰ λείπουν αὐτὰ τὰ σκάνδαλα λοιπόν! Καλλίτερα νὰ λείπουν! καὶ ὅ,τι εἶν' ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνο καὶ νὰ ᾔη.

(λαμβάνων ἕν βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης)

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μὲ ἤρσαν πολὺ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Τί ἀπλότης τρόπων,

τί εἰλικρίνεια! Ἄ! εἶχον μέγα ἄδικον νὰ τοὺς ἐκλάβω ὡς κούφους καὶ ἀνοήτους! Τοὺς ἐτάραξεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἤμην ἴσως ἄνθρωπος τῶν φιλοφρονήσεων... Θὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ τοὺς βλέπω! καλοὶ γείτονες! τί μὲ μέλει ἂν ἡ κόρη των εἶνε μικρόνους καὶ ἄχαρις (ἀκούεται ἡ Χαρικλεια ἄδουσα ἔξωθεν.) Ἄ!.. εἶν' αὐτὴ! Ἐβγαλε τέλος πάντων τὴν ἐσθῆτα! Ὅτε πρώτην φοράν τὴν εἶδον τὴν ἰδίαν ἔφερεν ἀπλήν ἐνδυμασίαν καὶ σεμνήν. Ἴδου, ὡς τότε, τώρα μειδιᾷ· εἶν' εὐχαρις, ὡς τότε. Πόσον τώρα φαίνεται καλή!

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(εἰσέρχεται πηδῶσα καὶ ἄδουσα τὴν ἐξῆς στροφὴν, ἧς τὸ ἦμισυ εἶχε ψάλει ἔξω τῆς σκηνῆς.)

Εἶμαι νόμφη τῶν κοιλάδων,
τρέχω μέσῳ τῶν ἀνθῶν,
τρέχω μέσῳ πεδιάδων
ἀνθοσπάρτων, χλοερῶν·
δρέπω πρώτη τὸ ὄρατον
λευκὸν ῥόδον τῶν ἀγρῶν.

(στρεφομένη θορυβεῖται βλέπουσα τὸν Ἀριστείδην)

Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐκπλήττεσθε δικαίως,
Ὅτι ἐδῶ μὲ βλέπετε... ναί· ἤθελον νὰ φύγω... ἀλλὰ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ ξέρω, Κύριε... μὲ εἶπεν ὁ πατήρ μου ὡς γείτονας εἰς τὸ ἐξῆς ὅτι μᾶς θεωρεῖτε, καὶ πῶς ἀπόψε μένετε ἐδῶ, πολὺ δὲ χαίρω, διότι ἀπεδείξατε πῶς δὲν μνησικακεῖτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καλὲ τί λέγετε; ἐγὼ μνησικακος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δικαίως·
διότι θὰ ἐπλήξατε καὶ ἀρετὰ νομίζω,
—λυποῦμαι δὲ ὅτι κ' ἐγὼ συνέτεινα εἰς τοῦτο...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ὀλίγον τεταραγμένος)

Ἄ! δεσποινίς, τί λέγετε;

(κατ' ἰδίαν)

εὐρίσκομαι εἰς θέσιν
πολύ δαινῆν.. τὴν χεῖρά της γνωρίζει ὅτ' ἤρνηθην,
καὶ ἔχει εἰς τὰ χεῖλη της δικαίως εἰρωνείαν..

(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν)

Πιστεύσατέ με, ἕνεκα ἰδιαιτέρων λόγων, ...
προσωπικῶν.. ἀτομικῶν.. μὴ θέλων .. ἠναγ-
[κασθῆν..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (κατ' ἴδιαν)

Ἰδοὺ καὶ πάλιν σκέπτεται ἕκαστα τοῦ θὰ μ' εἶπη
μετροῦ μὴ μὴ τὰς λέξεις του.. θὰ μ' ἔλθῃ πληξίς
[πάλιν.

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Βεβαιωθῆτε, Κύριε... ἄς παύσ' ἡ ταραχὴ σας
ἐν ἔχω τίποτε μὲ σὰς ἀποδείξεις δὲ τούτου
ὅτ' ἦλθον ἐκ προθέσεως; νὰ σὰς εὐχαριστήσω... .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πῶς εἶπατ'; ἐκ προθέσεως;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σὰς εὐχαριστήσω..
σεῖς πλέον δὲν μὲ θέλετε, γαμβρός δὲν εἴσθε
[πλέον,
λοιπὸν κ' ἐγὼ ἠσύχασα...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Ἄλλ' ἄρα γε μ' ἐμπαίζει;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐκτός δ' αὐτοῦ, ὁ ἀγαθὸς ἀνάδοχος μου μ' εἶπεν
ὅτ' εἴσθε φίλοι παλαιοί, λοιπὸν καὶ ἰδικὸς μας
θὰ εἴσθε φίλος. Ἄλλ' ἄς μὴ σὰς ἐμποδίζω πλέον,
—θαρρῶ ἀνεγνώσατε—καὶ τὴν ἀνάγνωσίν σας
διέκοψα, μὴ παύετε λοιπὸν... μὲ συγχωρεῖτε.
(πλησιάζει εἰς τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ μικρὰν τρά-
πεζαν.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(βλέπων αὐτὴν διορθοῦσαν τὸ κάθισμά της καὶ
λαμβάνουσα ἐργόχειρον.)

Μὰ σήμερον τί ἐπαθα; τὰ ῥάτια μου ἄς τρίψω;
Καθόλου δὲν συστέλλεται, ὅταν μὲ βλέπῃ πλέον.
ἀπ' ἐναντίας φέρεται μ' ἐλευθερίαν τόσην,
ὡς ἔθνους συνταγματικοῦ φιλόνομος πολίτης..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ὄψοσα τὰ βλέμματα καὶ βλέπουσα ὄρθιον ἐνώ-
πιόν της τὸν Ἀριστείδην.)

Αἴ; δὲν ἀναγνώσατε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἴν' ἄλλιον βιβλίον
αὐτὸ.. μ' ἐστενοχώρησε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ τί βιβλίον εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄ! εἶνε.. εἶνε..

(ἀνοίγει αὐτὸ διὰ νὰ ἴδῃ μέσα τὸν τίτλον του)
βλέπατε, δὲν ἔχει οὔτε τίτλον...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελωσα)

Δὲν ἔχει τίτλον; στρέψατε ἀκόμη ἕνα φύλλον..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(τετραγυμένος στρέφει τὸ πρῶτον λευκὸν φύλλον,
μεθ' ὃ φαίνεται ὁ τίτλος.)

Ἔχετε δίκαιον! ἐγὼ δὲν ἔστρεψα νὰ ἴδω...
Εἴν' ἔκθεσις ποιητικοῦ ἀγῶνος.. τί μὲ μέλει!
Καθὼς ἀκούω ἀδικὸς ἢ κρίσις εἶνε πάντα..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελωσα)

Ἄφου δὲν ἀνεγνώσατε τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου,
περὶ τοῦ ὄλου θέλατε εὐθὺς ν' ἀποφανθῆτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὸ ἀληθές, θαρόνομαι ν' ἀναγινώσκω τώρα..
Ἄν δὲν σὰς ἐνοχλῶ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐμέ;..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (δειλιᾶς)

Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω..

Ἐάν... .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποπῶς ἐργάζομαι ἐγὼ, κ' ἐν ὁμιλίῃς,
δὲν χάνω οὔτε βελουδῆν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(λαμβάνων κάθισμα καὶ τοποθετούμενος εἰς
μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν.)

Ἄς τὸ ὁμολογήσω!

ἐπιθυμῶ στιγμὰς τινὰς μικρὰν νὰ φλουρήσω.

(Μετὰ μακρὰν παύσιν)

Κρίνων εἰς ὄσων πρὸ μικροῦ μὲ εἶπατε, εὐρίσκω
ὅτι ὑπῆρξε δι' ἐμέ.. πᾶρα πολὺ ὀλίγον
εὐνοϊκῆ.. ἡ πρῶτη μου ἐπίσκεψις..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄλλ' ὅμως..

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἰλικρινῶς εἰπέτε μοι, σὰς ἤρσα;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (σιγᾶ)

Ἄλίγον.. .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἦγουν καθόλου.. .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαμηλὴ νεύουσα)

Μάλιστα εἶν' ἀληθές, καθόλου.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Καλλίτερα· τὴν κρίσιν σας μεγάλη αὐστηρότης χαρακτηρίζει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Βλέπετε; διὰ νὰ σᾶς γνωρίσω καλῶς, ἐφάνην αὐστηρά...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Καὶ ἴδατε, ἂν εἶμαι ἢ ἂν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ φέρω τίτλον φίλου...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδιῶσα)

ὦ! εἶσθε κ' ὑπεράξιος... καὶ ποῖος τὸ ἀρνέεσθε; Ἔγθε τμήν' εἰλικρινής. Ἀλλὰ εἰς τί, εἰπέτε εἰς τί νομίζεσ' ἔσφαλλα; σᾶς ἐρωτῶ διότι ἐπιθυμῶ εἰς τὸ εἶναι παρόμοιόν τι σφάλμα νὰ μὴ μοῦ γίν', εἰ δυνατόν, καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξω...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πῶς ἔχετε πραγματικῶς ὠρατον χαρακτήρα καὶ ὅτι ἀποδέχασθε καλῶς τὰς ἀληθείας. Ἰδοὺ λοιπόν.—Ὁ τρόπος σας, οἱ λόγοι σας, τὰ
[πάντα
Ἐδείκνυον ὑπεροχὴν. Ἐφαίνεσθε προστάτης, ἑνώτερός μου, καὶ πολὺ.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ἐγώ, ἐγώ τοιοῦτος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ὦ; νὰ μ' ἐλέγατε «Ἐνθ' ἐγὼ καὶ πλοῦστον ἔχω καὶ πνευματικῶς κ' εὐγενής καὶ τόσα ἄλλα εἶμαι, σ' εὐεργετῶ ἂν σύζυγον σὲ λάβω κατὰ χάριν!»

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (πλησιάζων)

Καλὲ τοιαύτας εἴχετε ἰδέας;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄπορτε!

Ἀλλὰ ὑπήρξατε ποτὲ ἔς τὴν θέσιν νέας κόρης εἰς ἣν μὲ ὕψος σοβαρὸν πατήρ καὶ μήτηρ λέγουν, «Ἔσο ὠραία, εὐγενής, φιλόσοφος, φιλόφρων... σήμερον θάλλῃ ὁ γαμβρὸς καὶ πρέπει νὰ σ' ἀρέσῃ, κολάκευέ τον, ἐπειδὴ...» καὶ τὰ λοιπὰ. Ἄ ἦνε φρικτῶδες τοῦτο, τρομερόν!

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Καὶ διατί;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διότι... αἱ! τί νὰ σᾶς; πῶς, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει...

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (ἰδίᾳ)

Πολὺ καλὰ τὰ πράγματα τῆ ἀληθείᾳ κρίνει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποῦ εἶνε τὸ φαλίδι μου; (προσπαθεῖ νὰ τὸ εὕρῃ)

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

(μετὰ μακρὰν ἔρευναν εὕρισκων αὐτὸ ὑπὸ ἄλλα πράγματα, κόπτει τὸ λαμβάνει καὶ τὸ προσφέρει.)

Ἰδοὺ αὐτὸ τὸ ἤθη!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εὐχριστῶ. (Ἐργάζεται.)

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ (μετὰ τινα σκέψιν.)

Ἦθόνατο κάνεις; νὰ ἀπαντήσῃ πολλὰ εἰς ὅσα εἶπατε... καὶ εἰς ἐμὲ κυρίως αὐτὰ δὲν ἐφαρμάζονται... Ἐγὼ εἶδῶ δὲν ἔχω στενὸν κἀνένα συγγενῆ... φίλους, γονεῖς; δὲν ἔχω... κ' ἐζήτησα νὰ νομφευσθῶ καλῆν, ἀθώαν νέαν ἥτις θὰ ἦτο δι' ἐμὲ καὶ σύζυγος καὶ φίλη καὶ ὅλη αἰκογένεια...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μετ' ἐνδιαφέροντος.)

Τοῦς συγγενεῖς σας πάντας ἔχασατε, ἀπέθαναν;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ἀπὸ τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἀρρεῖλω, δεσπανίς, καὶ τὴν ἀνατροφὴν μου καὶ τὴν παιδείαν μου, τὸ πᾶν, εἰς τὸν καλὸν μου
[θεῖον
Σφουρῆν, τοῦ ἀναδόχου σας τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον Ἀλλὰ κ' αὐτὸς ἐξέπνευσεν ἐσχάτως καὶ μ' ἀφῆκε τὸν μόνον κληρονόμον του...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ὦρατα! εὐγα! εὐγα!

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ἐγὼ δὲ ἐταξείδευον πρὸ χρόνων εἰς Εὐρώπην, εἶδον πολλὰ, ἐγνώρισα, ἀλλ' ἐδαρύνθην πλέον νὰ βλέπω ὅσα ἤθελον ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσω... κ' ἐπέστρεψα μετὰ πολλὰ εἶδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ μάθω ὅσα ἤθελον ζεῖποτε νὰ βλέπω... (οἰλοφρονῶς.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πῶς εἶπατε, πῶς εἶπατε;

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ

Ὅτι τοῦς πόθους μ' ὅλο ἐνταῦθα συνκέντρωσα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ! εἴχατε καὶ πόθους!...
πλὴν πάλιν δὲν σᾶς ἐννοῶ...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λοιπὸν ἀκούσατέ με!
Ὅτι λέγουσιν, ἡ φίλιαν τὸν βίον μας φαιδρύνει
ὁ ἔρωσ ἔτι μᾶλλον — κάνεις δὲν τὸ ἀρνεῖται.
Ὁραίαν ἐρωμένην δὲν ἔχω, τί νὰ γείνη!
δὲν ἔτυχε κάμμία — ἀλλὰ δὲν ἔχω μήτε
πιστὸν κἀνένα φίλον· ὅλ' εἰν' ἀσχολημένοι
καὶ διὰ τὴν φιλίαν καιρὸς δὲν ἀπομένει,
Σκεφθεῖς λοιπὸν ὠρίμως καὶ ὡς ἐν συμβουλίῃ
εἶπόν: ἀφοῦ μὲ λείπει καὶ φίλος κ' ἐρωμένη
ἄς νυμφευθῶ ταχέως νὰ εὐρω καὶ τὰ δύο!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(μετὰ μικρᾶς συγκινήσεως.)

Καὶ διὰ τοῦτο σύζυγον ζητεῖτε ἐπιμόνως;
ὦ! εἴσθε ἀξίεπαινος!

(ἐγείρονται καὶ οἱ δύο ὁμοῦ)

Πλὴν ἠῶρατε, νομίζω
φίλους καλοὺς καὶ γείτονας, τὴν οἰκογένειάν μου,
κ' ὁ βίος σας εὐχάριστος θῆ ἦνε ἀπὸ τοῦδε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναὶ τῆς οἰκογενείας σας στενὸς θὰ ἦμαι φίλος...
ἀλλ' ἰδικὸς σας ἀρά γε... Θὰ ἦμαι;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κ' ἰδικὸς μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀλήθεια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Γνωρίζετε δὲν ψεύδομαι ποτέ μου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Λοιπὸν δὲν μ' ἀποστρέφεσθε, ὡς πρότερον;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καθόλου...

Ἐχάθη πλέον... Ἀλλὰ σεῖς, Κύριε, Ἀριστείδη,
Ἐμένα πῶς μὲ βλέπετε; σᾶς ἐρωτῶ, διότι
βεβαίως σήμερ' ἀηδῆς καὶ εὐήθης θὰ ἐφάνην...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μειδιῶν.)

Πολὸ ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐπίσης.)

Δηλαδή πολὺ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄ! δὲν τὸ εἶπα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἀ! τώρα ἐτελείωσαν τὰ πάντα· δὲν πειράζει!
Ἐλπίζω δὲ ἐπὶ πολὺ δὲν θέλει γίνει λόγος
Περὶ γαμβρῶν, κ' ὑποδοχῆς... καὶ... καὶ... καὶ...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀπαύσθε.

Ὅτι φίλος τώρα χρεωστῶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω,
ὅτι ἀπόψε δεῖξεσθε καὶ δεῦτερον μνηστήρα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καλὴ τί λέγετε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί, ναί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὰ ἴδια καὶ πάλιν
λοιπὸν θὰ ἐπαναληφθοῦν; καὶ ὁ γαμβρὸς τίς εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τοῦ Χηνοπούλου ὁ υἱός, τοῦ Βουλευτοῦ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ θάλλῃ
ἀπόψε; Δυστυχία μου! ἡ εἰδοσίς σας αὕτη
μ' ἀφῆρσε πᾶσαν χαρὰν! τί εὐχαριστημένη
παῦ ἤμην εἶπὶ πρό μικροῦ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Σᾶς ἐνοχλεῖ τοσοῦτον
ὁ Κύριος Χηνόπουλος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ὦ! μόλις τὸν γνωρίζω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἶν' ἄσχημος ἢ εὐμορφος; πῶς εἶνε; γέριον; νέος;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Σχεδὸν τῆς ἡλικίας σας... ἀλλ' ὄχι: τόσον... τόσον...
(ἀδημονοῦσα)

Μὰ εἶνε ἀνοπόφορον! κενίσματα, φουστάνια
καὶ πάλιν, ὅπως τὸ πρῶτ'... κ' ἔπειτα τόσα ἄλλα,
θεέ μου, πότε θὰ σωθῶ!... Πρὸς τούτοις φαν-
[τασθῆτε
ὅτι θὰ μ' ἀναγκάσσει νὰ φάλω... ὦ! βεβαίως!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καὶ τί σᾶς μέλει;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εὐκολον νομίζετε πῶς εἶνε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τί; μήπως δὲν εἰσεύρατε νὰ φάτετε τὸ ἄσμα,
ὅπου ζητεῖ ἡ μήτηρ σας;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ ὄχι· τὸ γνωρίζω
πλὴν κἀμνε, εἶνε βέβαιον, ὀλίγ' ἀκόη λάθημ...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(δεικνύων τὸ κύμβαλον.)

Ἄν θέλετε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πλὴν, Κύριε, σὰς εἶπα δὲν τὸ ἔξυρω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Κ' ἐγὼ σὰς εἶπ' ἂν θέλετε μαζί τὸ μελετῶμεν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Μετὰ χαρᾶς ὀρίσατε.

(δεικνύει αὐτῇ τὸ πρὸ τοῦ κυμβάλου κάθισμα.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (καθήμενος.)

Δότε μ' ἐδῶ τῆς νόταίς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(πλησιάζουσα καὶ δίδουσα αὐτῇ τὴν μουσικὴν.)

Ἰδοὺ . . . ἀλλὰ ἐπιεικῆς, παρακαλῶ νὰ ἦσθε . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(παίζων τὴν προεισαγωγὴν.)

Πῶς εἶπατε; ἐπιεικῆς; ἄ! μετριοφρονεῖτε . . .

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(μειδιῶσα καὶ προσέχουσα εἰς τὴν μουσικὴν.)

Ἐδῶ λοιπὸν ἀρχίζομεν . . . Προσέχετε ὀλίγον.

(ψάλλει)

Μ' ἔλεγεν: εἶσαι ἐλπίς μου μόνη
 μ' ἔλεγεν ὅτι περισφρόνει
 τὸ πᾶν δι' ἐν μου, ἐν βλέμμα μόνον
 κ' ἐνώπιόν μου κλίνων τὸ γόνυ
 μ' ὤμνυε πίστιν μὲ πάθους πόνον,
 πλὴν μὲ ἠπάτα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ . . . Ἀργότερα ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ψάλλει)

Μ' ἔλεγεν: εἶσαι ἐλπίς οὐσίρων
 ἀστὴρ τῶν πόθων μου τῶν ἀπείρων . . .

(πρὸς τὸν Ἀριστείδην)

Ἐμπρός! ἄ δὲν προσέχετε καθόλου εἰς τὸν χρόνον.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Ταχύτερα ὀλίγον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ἄΤαχύτερα, ἀργότερα! τί θέλει' ἐπὶ τέλους;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἐμπρός, ἔμπρός! Σὰς βεβαίῳ λαμπρὰ εἶν' ἡ φωνή σας.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (εἰσερχόμενος.)

Αἶ; τί κάμνετε ἐκεῖ; τραγουδεῖτε,
 τραγουδεῖτε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄ! ὁ ἀνάδοχος μου! μᾶς διέκοψε τὴν
 καλλιτέραν μας στροφήν. (δεικνύουσα τὸν
 Ἀριστείδην.) Ὁ Κύριος εἶνε τεχνίτης μου-
 σικός.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Τὸ ἀληθέστερον εἶνε ὅτι ἡ δεσποινὴς
 Χαρίκλεια ἔχει θαυμασίαν φωνήν.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἄφισε τὸ πιάνο, Χαρίκλεια, καὶ πή-
 γαινε ποῦ σὲ θελ' ἡ μητέρα σου . . .
 μιὰ ὥρα σὲ ζητεῖ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄς ὑπάγω . . . (ἐξερχομένη.) Ἄχ! θὰ
 μ' ἀναγκάσουν πάλιν νὰ φορέσω τὸ και-
 νούργιο μου φουστάνι! τί ἀηδία.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εἴσθε οὕτω θαυμαστή! μὴν ἀλλά-
 ξετε τίποτε.

(ἡ Χαρίκλεια ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Πλὴν δὲν με λέγετε αἶ; τί τρέχει; φαίνεσθε
 ὡς φίλοι τώρα παλαιοί . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Χαρί-
 κλειαν ἐξερχομένην.)

Ναί, εὐτυχῶς

δοτι εἶνε νέα ἀξιόπραστο,

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (ψυχρῶς.)

Ναί· ἀρκιὰ ἐώραία...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρῶς.)

Μόνου ἀρκιὰ;
τί φασιογνωμία εὐφυής! καὶ τί
σπινθηροδόλα ὄμματα! ποσον κλῶς
συναμιεῖ!...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (ψυχρῶς.)

Ἄ! ναί· δὲν εἶν' ἀνόητος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρῶς.)

Τί εὐφυῖαν, τί λεπτότητα, τί πῦρ
ἐν τῇ συνδιαλέξει! Ἄ! σὰς βεβαιῶ
προσόντα ἔχει σπάνια εἰς τοὺς πολλοὺς!

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (μετ' ἀδιαφορίας)

Ἦ! ναί· καλὴ κοπέλλα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ζωηρότερον ἔτι.)

Πῶς; ἀπλῶς καλὴν
ἀποκαλεῖτε νέαν ἔχουσαν ψυχὴν
μεστὴν γενναίων αἰσθημάτων, ἔχουσαν
εὐαισθησίαν, φαντασίαν, αἴσθημα,
κρίσιν ὀρθήν, καὶ κέλλος καὶ ἀφέλειαν,
καὶ τῶν μειδιαιμάτων τὸ λεπτότατον
καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἀγγελικὴν...
Σὲ βεβαιῶνω εἶσαι, εἴς' ἀναίσθητος,
ὑπὸς πρὸ ποιημάτων πονηρὸς κριτής.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Πῶ! Πῶ! τὰ γλῶνια λυόσαν κ' ἡ βεμματαριὰς
θὰ πνέξουνε τὸν κόσμον! δὲν μὴδ λέγεις; αἴ!
πῶς ἔτσι ἀπ' τὸ κρῶ εἰς τὴν ζέστην;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Οὐρ!

Ἐκλάβατέ με, ὡς ἀνόητου, μαυρόν,
ἀσυνεπῆ, μὲ εἶνε ἀδιάφορον!
Μὲ δύο λέξεις θὰ μὲ βοηθήσετε;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ἄλλὰ εἰς τί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Εὐρίσκω τὴν Χαρίκλειαν
χαριστάτην καὶ καλὴν... τὴν ἀγαπῶ,
τοιαύτην πάντα ἐπεθύμουν σύζυγον,
λοιπὸν ζητήσατέ την σὰς παρακαλῶ
ἐκ νέου ἀπὸ τοῦς γονεῖς της...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Πῶς; παλιμβουλον
νὰ κάμω θέλεις αἰτησιν εἰς γάμον;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ἄδύνατον· εἰς ἄλλον ὑποσχέθησαν
τὴν χειρὰ της καὶ πρὸ ὀλίγου ἔστειλαν
ἔς αὐτὸν τὸν ἄλλον γράμμα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄδιάφορον·
ὡς διαλύσουν μετ' αὐτοῦ καθὼς κ' ἐγὼ
διέλυσα...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Δὲν γίνετ' εἶν' ἀδύνατον.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καλὰ πηγαίνω τώρα μόνος πρὸς αὐτοὺς
καὶ βλέπομεν θὰ κάμω καὶ θὰ δείξω... καὶ...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Θὰ κάμης τί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Γνωρίζω μέσον ἀσφαλῆς,
δὲ' οὐ τοὺς πάντας καταπέθω. Χαίρετε...
ἀμέσως ἐπιστρέφω... σὲ εὐχαριστῶ.

[ἐξέρχονται ἀριστερῶθεν.]

ΣΚΗΝΗ 16'.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ μόνος, ἔπειτα ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ,
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΧΡΗΣΤΟΥΑΝΗΣ.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ (μόνος.)

Αὐτὸς τὰ ἔχει γάσει!... βεδαιότατα...
Παράδοξος τῶνόντι ἔρωσι! πρὸ μικροῦ
δὲν τοῦ ἀρέσει μ' εἶπεν ἡ Χαρίκλεια
καὶ τώρα ὅπου ἔμαθα πῶς δεύτερος
γαμβρὸς εὐρέθη, νὰ τος καὶ ἐκόρησε
καὶ τὴν λατρύει ὡς τρελλός.— Δὲν γέγοντο
αὐτὰ εἰς τὸν καιρὸν μου τότε ἔκριναν
οἱ νέοι πρῶτα κ' ἔπειτ' ἀπαφάσιζαν.

(Εἰσέρχεται ἡ Χαρίκλεια φέρουσα πινάκιον
πληρὲς ὀπρωῶν.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποῦ εἶνε; ποῦ ἐπῆγε;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Ποιός;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ὁ κύριος...

Ἄ... Ἄρι... Ἀριστείδης...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

Τώρα ἔφυγε

ζητεί νά εὕρη τούς γονεῖς σου καί Οαφρῶ
πῶς διὰ σέ φροντίζει.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δι' ἐμέ;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ναί, ναί.

(λαμβάνων αὐτήν κατὰ μέρος.)

καί ἐπειδὴ δέν θέλω πάλιν νάχωμεν
παρεννοήσεις, λέγε μου, Χαρίκλεια...
ἀνάδογός σου εἶμαι ὥστε χρεωστὴς
νά μ' εἴπῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποτὲ

ἐγὼ δέν λέγω ψεύματα... τὸ ζεύρετε

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Δοιπόν εἶπέ μου, κόρη μ', ἐξακολουθεῖς
ἀκόμη νάχης... ἔτσι... ἀντιπάθειαν
κατὰ τοῦ Ἀριστείδη;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαμαὶ νεβούσα.)

Εἶνε βέβαιον

πῶς τὸ πρῶτ' καθόλου δέν μὲ ἤρεσε...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Μὰ τώρα εἶνε μεσημέρι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σᾶς 'πῶ;

τώρα μισῶ τὸν ἄλλον, ὅστις ἔμαθα
ὅτ' ἔλθη τὸ ἐσπέρας...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Καί πῶς ἐξηγεῖς
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; αἶ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὸ ὄνομα γαμβρός
δέν μὲ ἀρέσει φαίνεται...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Πολὺ καλὰ·
πολὺ καλὰ· ἂν 'παῖμε ὅμως πῶς γαμβρός
δέν εἶν' ὁ Ἀριστείδης πλέον, ἄρά γε
τὸν ἀγαπᾷς ὀλίγον;

(κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ἀριστείδης εἰ-
σέρχεται καὶ μένει πρὸς τὸ βῆθος τῆς σκηνῆς.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δέν 'μπορῶ νά 'πῶ...
τί μ' ἐρωτᾷτε τώρα;

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Ἐπειδὴ αὐτός
ὡς μανιώδης σ' ἀγαπᾷ καὶ ὡς τρελλός
σέ θέλει...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Εἶν' ἀλήθεια;

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Πῶς ἐκπλήττεσαι;

δὲν μὲ πιστεύεις;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (χαίρουσα.)

Ναί.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Λυπεῖσαι δι' αὐτό;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

'Ἀπ' ἐναντίας χαίρω...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

(τρέχων πρὸς τὸν Καστοριδῆν.)

'Α! τί ἤκουσα;

Θεὸ μου· νά πιστεύσω;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

'Αχ! ἐτρόμαξα...

Κύριε Ἀριστείδη, πῶς; ἐμένατε...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Καθησυχᾶστε· ἔρχομαι, ὄλος χαρὰ!
ἐκ μέρους τῆς μητρὸς σας... μ' ἐσυγχώρησε
καὶ ὡς γαμβρόν της, φίλη μου, μὲ δέχεται.
(Εἰσέρχεται ὁ Χρηστούλης.)

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (ψυχρῶς.)

'Ἡ σύζυγός μου εἶχε ἄδικον... μὰ
εἶπε τώρα τὰ τρέχοντα καὶ τὴν ἐπέ-
πληξα, διότι ἐνδίδει τόσο εὐκολα...
Διότι εἶν' ἀδύνατον, Κύριε, ἀδύνατον
νά συζευχθῆτε πλέον μὲ τὴν κόρην μου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἦ Θεέ μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ναί, Κύριε Χρηστούλη, γνωρίζω ὅτι
ὑπεσχέθητε εἰς ἄλλον τὴν χεῖρά της
καὶ εἶνε οὗτος ἀνὴρ ἔχων πολλὴν ἰσχὺν
καὶ δύναται νά σᾶς βλάβῃ ἂν δυσаре-
στηθῇ... Ἀλλά, ἂν ἐγὼ νυμφευθῶ τὴν
Χαρίκλειαν, ἡ περιουσία μου καθίστα-
ται κοινὴ καὶ ἀδιάφορον ἂν εὐνοεῖσθε ἢ
ἂν δέν εὐνοεῖσθε ἀπὸ τὸν μὲν κί' ἀπὸ
τὸν δέ...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πρὸς τὸν Καστορίδην.)

Ἄ! τώρα, τώρα πλέον, τὸν ἀγαπῶ,
ἀνάδοχέ μου (πρὸς τὸν πατέρα της.) πατέρα
μου! τί λέγετ' εἰς αὐτά;

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Κόρη μου, λυποῦμαι πολὺ· ἀλλ' ἀφοῦ
ἔδωκα τὸν λόγον μου, δὲν εἴμπορῶ νὰ
τὸν ἀθετήσω.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Πῶς; ὁ λόγος σας...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Εἶνε ἱερός· καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον
δὲν τὸν ἀθετῶ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀγαπητέ μου Καστορίδη, φίλε μου,
μίλησε καὶ σύ. ἐγὼ πλέον ἔχασα ὅλας
μου τὰς δυνάμεις.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ναί, ἀνάδοχέ μου, μιλήστε, παρα-
καλῶ· δὲν μ' ἔχετε ὡσὰν κόρη σας,
δὲν μ' ἀγαπάτε;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Εἶν' ἀληθές. διάβολε! Θὰ ἐξαφθῶ
κ' ἐγώ.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Πολὺ κακὰ θὰ κάμης· μ' ἐδοκίμασες
πολλάκις καὶ ἔξυρεις ὅτι εἶμαι τίμιος
εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου... Χαρίκλεια
μου, πήγαινε μέσα... ἄφησέ μας.

(Ἡ Χαρίκλεια καὶ ὁ Καστορίδης ἀποσύρονται
εἰς τὸ βᾶθος πρὸς τὰ δεξιὰ.)

(Πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Σεῖς δὲ, Κύριε,
ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔγιναν, εἶν' ἀδύ-
νατον νὰ μᾶς βλέπετε συχνὰ χωρὶς νὰ
μᾶς ταραττέτε... Σᾶς παρακαλῶ λοι-
πὸν θερμῶς, ἕως ὅτου ὑπανδρευθῆ ἢ
Χαρίκλεια νὰ διακεψέτε τὰς ἐπισκέ-
ψεις σας...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μετὰ παραπόνου.)

Μὰ, Κύριε, μὰ κύριε, μὲ ἀπελπίζετε.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, φίλε μου· μ' ἐν-

νοεῖτε... ἀρκεῖ ὅτι μ' ἐγνωρίσατε καλὰ
... (πυγότερα.) Ἔλα δὰ, φίλε μου δελξοῦ
κομμάτι γενναῖος (δεικνύων τὴν Χαρίκλειαν
δακρῶσαν.) δὲν βλέπεις; κλαίει ἡ Χα-
ρίκλεια... εἶνε κορίτσι αὐτὴ... μὰ σὺ,
ὡς νέος ἔχε ὀλίγον θάρρος... θὰ περάσῃ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ (ὠργισμένος.)

Πταίεις σὺ, Χρηστούλη, ναί· πταίεις
σὺ, τὸ λέγω καὶ τὸ ἀποδεικνύω...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Ἐσὺ Καστορίδη μου, ἀντὶ νὰ ἐξά-
πτεσαι, μείν' ἐδῶ μ' αὐτὸν (δεικνύων τὸν
Ἀριστείδην.) καὶ παρηγόρησέ τον ὀλίγον,
διότι... θὰ μὲ κάμουν σήμερα νὰ τρελ-
λαθῶ αὐτὰ τὰ παιδία!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἦ! πόσον εἶμαι δυστυχής!

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(πηγίνων πρὸς τὴν Χαρίκλειαν.)

Ἔλα, κόρη μου, ἔλα πᾶμε.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

(ἐξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς της ἔνδακροι.)

Χαίρετε, Κύριε Ἀριστείδη, χαίρετε...

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ καὶ ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (βηματίζων τεταραγμένος.)

Δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ συνέλθω! Ἄ!
τίς ἐφαντάσθη παρομοίαν βάρβαρον
σκληρότητα πατρός! Ἦ! εἶν' ἀμείλι-
κτος, ὡς βράχος ἄκαμπτος, ὡς δρυς,
ἀνηλεὴς ὡς κύμα θαλάσσης ἄγριον κατὰ
τοῦ ναυαγοῦ... Ἦ! φρικῶδες δρᾶμα!
ἀδιάλυτος περιπλοκὴ σφοδρῶν παθῶν...
(ῥοταταὶ σκεπτόμενος.) Ἄλλ' εἶνε τίμιος!...
δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀρνηθῶ! καὶ σήμε-
ρον τὸ πρῶτ' τὸν ἐξέλαβον, ὡς ἄνθρω-
πον μετρίου πνεύματος... Εἶνε τίμιος!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Σὲ τὸ προεῖπα, εἶν' ἐπίμονος, προκει-
μένου περὶ τῆς τιμῆς του...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐν ἐξάψει.)

Αἶ! τί τὴν θέλω τὴν τιμὴν, ὅταν αὐτὴ ἀτίμως ἐξαπατᾷ τὰς εὐγενεστέρας ἐλπίδας μας; τί χρησιμεύει ἡ δικαιοσύνη, ὅταν ἦνε καὶ τῆς ἀδικίας ἀγριότερα; Ὅταν μὲ δέσουν τοὺς πόδας βεβαίως δὲν κινδυνεύω νὰ πέσω. Τοιαύτας προνοίας ἐγὼ τὰς ἀποκαλῶ τυραννίαν... Αἶ; εἴν' ἐπίμονος, αἶ; καλὰ λοιπὸν θὰ ἐπιμείνω κ' ἐγὼ.. καὶ βλέπομεν ποῖος θὰ νικήσῃ.

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Καὶ τί ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς; ἂ ἀδελφέ μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (παράφορος.)

Τί εἰμπορῶ, τί εἰμπορῶ; Δὲν εἰξεύρω.. ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω ἄνευ τῆς Χαρικλείας.. Θὰ εὕρω αὐτὸν τὸν Χηρόπουλον, θὰ τὸν προκαλέσω... θὰ τὸν διατρυπήσω μὲ ἓνα ξίφος φαρμακευμένο...

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Παραφέρεσαι συλλογίσου καλλίτερα, μὴ γίνεσαι παιδί...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἄδιάφορον! δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον... Θὰ τοῦ γράψω ἀμέσως τώρα... θὰ τὸν ὑβρίσω δασκαλικώτατα, ποιητικώτατα (κἀθηται εἰς τὴν τράπεζαν πρὸς τὰριστερά.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

(ἐξαπτόμενος καὶ αὐτός)

Μὰ αὐτὸ δὲν γίνεται! νομίζετε πῶς θὰ τὸ ἀνεχθῶ νὰ σκοτωθοῦν οἱ φίλοι μου... Ἄχ! θαρρῶ καὶ βλέπω αἵματα ἀπὸ τώρα... πληγαῖς... φονικὸ... Χριστιανοί μου!.. δὲν εἴν' ἐδῶ κἀνεὶς νὰ τοὺς σώσῃ;.. Ἄχ! κρᾶγγ, κροῦγγ τὰ σπαθιά, τὰ πιστόλια... Βοήθεια! (φαίνεται ὁ Θανάσης εἰσερχόμενος ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.) Νὰ ὁ Θανάσης! τί διάβολο! κ' αὐτὸς κίτρινος! ἐχτίκισαν ὅλοι ἐδῶ μέσα;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ΄.

Οἱ ἀνωτέρω. — ΘΑΝΑΣΗΣ (ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος.)

ΘΑΝΑΣΗΣ

Νὰ τί μᾶς κάνουνε τὰ πάθη!

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Τί σημαίνουν αὐτά;..

ΘΑΝΑΣΗΣ

Σημαίνει ἡ κακὴ μου καμπάνα ὅτι εἶμαι ἄθλιος, γιὰ νὰ μὲ διώξουνε! ἂν δὲν μεσιτέψετε, ἀφέντη μου, νὰ συγχωρηθῶ.. γιατί ἐσεῖς φταίτε..

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Ἐγὼ πταίω;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ναί, Κύριε· ἐσεῖς· γνωρίζετ' εἶχ' ἀποφασίσει, τὴν ἡμέραν ποῦ θ' ἀποφασιστῆ ὁ γάμος τῆς Κυρίας μου, καθὼς ἀποφασίστηκε, ἐγὼ ἀποφασισμένος νὰ μεθύσω... γιατί εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ τ' ἀπεφάσισα ἔς τὴν ζωὴν μου, καὶ ἂν ἔξαναποφασίσω νὰ τὸ κάμω...

(κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ἀριστείδης γράφει καὶ σχίζει καὶ πάλιν γράφει ἐν ἐξάψει ἐπιστολάς.)

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Λέγω λοιπὸν, τελείωνε, τί τρέχει; μέθυσες;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Ὅχι· μὰ κοιμηθήκαμε ἀπὸ κρασί κ' ἐγὼ κ' ὁ ἀμαξῆς.. μὰ ὄχι καὶ τᾶλογα.. καὶ ὅταν ἔξυπνησα εἶπα ἔς ἐμένανε: «Θανάση, εἶχες ἓνα γράμμα ἔς τὰ χέριμα σου, τί τῶκαμες αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐγειρόμενος καὶ ἀκούων.)

Ἄχ! Θεέ μου!

ΘΑΝΑΣΗΣ

«Εἶχες γράμμα γιὰ τὸν βουλευτὴν Χηρόπουλο, ποῦ τὸν ἔβριζε ἡ Ἀλήθεια· τί τῶκαμες;

ΚΑΣΤΟΡΙΔΗΣ

Μήπως τῶχασες;

ΘΑΝΑΣΗΣ

"Όχι, ἀφέντη.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Δὲν τὸ 'πήγες ;

ΘΑΝΑΣΗΣ

Τὸ ἡδρα ζητῶντάς το σχισμένο καὶ
λασπωμένο... (γονυπετῶν καὶ ἐξάγων ἐκ
τοῦ κόλπου τοῦ τὴν ἐπιστολήν.) *Νά το ἀφέν-
τη συγχωρᾷτέ με...*

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.)

"Ω! εἶσαι ὁ σωτήρ μας! φίλε μου,
ἀγαπητέ μου Θανάση· σοῦ χρεωστῶ τὴν
ζωήν.

ΘΑΝΑΣΗΣ

"Ἐπειδήτις καὶ 'μέθυσσα ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Νά, πάρε, πάρε χρήματα, πάρε κι'
ἄλλα· πήγαινε, πιε, μέθυσσε...

ΘΑΝΑΣΗΣ

"Α! ὄχι, ὄχι, Κύριε· δὲν 'ξαναμε-
θῶ πιά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (φωνάζων)

Κύριε Χρηστούλη, πενθερέ μου· πεν-
δερά μου, Χαρίκλεια, ἐλάτε ὅλοι, ἐλάτε.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ ἀνωτέρω, ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ εἰσερχόμενος ἐν-
τρομος ἐκ δεξιῶν, ΜΑΡΙΩΡΗ ἐκ τοῦ βάθους,
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ἀριστερεύθεν.

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ (πρὸς τὸν Καστοριδῆν)

Τί τρέχει ; ἐτρελάθη ἀπὸ τὴν λύ-
πην του ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ω! ἀν εἰξεύρατε! Χαρίκλεια, θέ-
λεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου ; ..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ὀπόδακρυς)

"Ο πατέρας μου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (πρὸς τὸν Χρηστούλην)

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιον...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

(συγχρόνως ἐν ἀπελπισίᾳ.)

"Ἐτρελάθη.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Ἐχομεν τὴν ἐπιστολήν τοῦ Χηνο-
πούλου...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

Τί ; ἀπήντησε ;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

"Όχι· δὲν ἔλαβε τὸ γράμμα σας...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (δεικνύων αὐτήν)

Δὲν τὸ 'πήγε ὁ Θανάσης...

ΘΑΝΑΣΗΣ

(σύρων αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐνδύματος.)

Μὴν τὸ λέτε 'ς τὸν ἀφέντη μου! Γιὰ
ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

ΜΑΡΙΩΡΗ

Πῶς; ἀλήθεια; ὁ καλός μας ὁ Θα-
νάσης.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Θανάση μου, δὲν θὰ 'ξεχάσω!

ΘΑΝΑΣΗΣ

Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ τὴν πάθω...
(πρὸς τὴν Χαρίκλειαν.) "Ἄν εἴξερα, θ'ἔπινα
περισσότερο· μὰ δὲν χωροῦσε πιά.

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ (σχίζων τὴν ἐπιστολήν)

Δοιπὸν αὐτὴν τὴν σχίζω.. γράφουμε
μιὰν ἄλλην εὐγενικὴν...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Καὶ θ' ἀρνηθούμε...

ΜΑΡΙΩΡΗ

Καὶ θὰ τοῦ 'πούμε πῶς ἡ κόρη μας
Χαρίκλεια...

ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

"Υπανδρεύεται μὲ τὸν Κύριον...

ΧΡΗΣΤΟΥΛΗΣ

"Αριστείδην, "Αριστείδην!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ καὶ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (συγχρόνως)

"Όχι ὅμως ἄνευ κόπου!